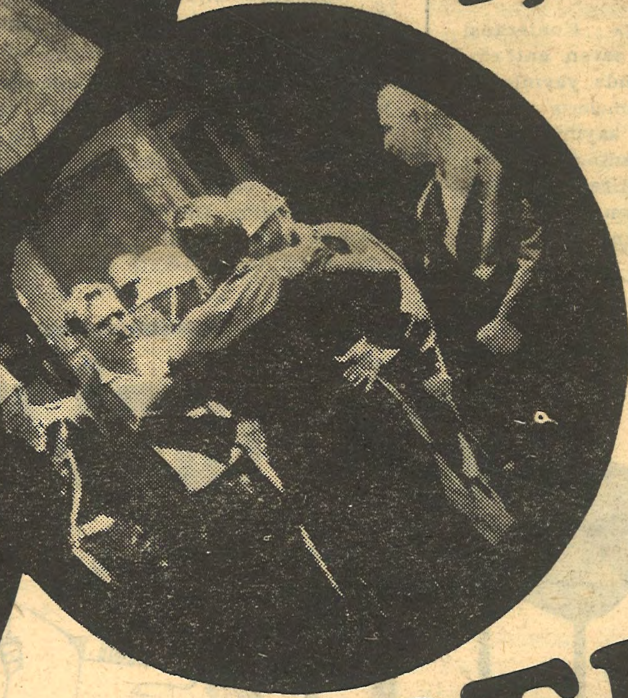
TÜRK SOLU

5 AĞUSTOS 1969
FİATI 125 KRŞ.
YIL: 2 SAYI:
90

demir -döküm'de İŞGAL

BU MÜCADELE HEPİMİZİNDİR

selçuk 69

Demokrasi düşmanları: emperyalizm, işbirlikçiler ve onlarla uzlaşan oportünistlerdir

1965 seçimlerinde 15 Milletvekili ile Meclise giren partimizin Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar'ın ilk konuşması bağımsızlık konusunda idi. Ve Mehmet Ali Aybar bu konuşmada «Türkiye işgal altında bir ülkedir» diyordu o günler.

Aradan geçen 4 yıllık bir devreden sonra parlementarizm hastalığına yakalanan M. Ali Aybar, 1 Ağustos tarihli beyanatıyla, bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden ve partimizin en aktif üyeleri olan devrimci arkadaşları polise ihbar etmektedir.

Amerikan emperyalizmine uşaklık eden bazı gazeteciler tarafından alkışlarla tasvip edilen bu durum partimizin yöneticilerinin de bağımsızlık konusundaki çizgilerini açıkça ortaya koymuş oluyor.

Sosyalist olsun, olmasın her yurtsever Türkiye'linin görevi emperyalizme ve onların yurt içindeki uşaklarına karşı çıkmak, onlarla aktif olarak mücadele etmektir. Sosyalist olduğunu iddia eden bir partinin görevi ise bu mücadelede önderliği yapmaktır. TİP'in bugünkü yöneticileri değil böyle bir görevi yapmak; aksine, giderek bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden devrimcileri polislere ihbar edip onları susturma yollarına sapmıştır.

Aybar'ıyla, Arı'iyle, Behice Boran'ıyla bütününün tuttuğu yol bu yoldur. Yani emperyalizmle uzlaşma yoludur. Ve bu yolun adı KÜÇÜK BURJUVA DÖNEKLİĞİDİR.

Bu arada şimdiye kadar neden parti içinde eğitim yaptırmadıklarının ve bilimsel sosyalizme neden karşı çıktıklarının amacı da kendi ağızlarından belgelenmiş olmaktadır.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yıllarca demokrasi diye halka yutturdukları faşist bir idareyi savunmaları da küçük burjuva oportünistlerinin ne cinsten bir demokrasiye âşık olduklarını ortaya koymaktadır. Yalnız bilmeleri gerekir ki: Demokrasi, bir halkın yabancı hegemonyadan ve feodal baskılardan tamamen kurtulması ve hür vatandaşlar topluluğu haline gelmesidir. Demokrasi, emperyalizmin Türkiye'ye zorla kabul ettirdiği gerici partilerin egemenliğindeki sahte seçim sistemi değildir.

Köylünün toprağa kavuşarak feodal ağa zulmünden kurtulmasıdır. İşçilerin kendi öz örgütlerini kurabilmesidir. Bağımsızlıktan yana her fikrin hapisanesiz savunulabilmesi ve örgütlenebilmesidir. Emperyalizmin bize «demokrasi» diye yurtturmağa çabaladığı halk düşmanı gerici-parlâmentarizmi, sosyalistlere karşı «demokrasidir» diye savunan ve gerçek demokrasi savaşçılarının «ihtilâlcidir» diye emperyalizm ve işbirlikçilerine gammazlayanlar kahbedir. İşçiler, köylüler ve devrimci aydınlar, bütün devrimci TİP üyeleri bu kahbeliğin cezasını verecektir.

Biz Karabük İlçe Teşkilâtı olarak bütün partili üyelere sesleniyoruz:

— Dünya halklarının kurtuluş mücadelesini desteklemeyen idareciler, bizi temsil edemezler. Dünya sosyalist hareketlerini küçümseyenler ve bilimsel sosyalizmin ustalarını küçümseyenler bizi temsil edemezler.

— Bunlarla mücadele etmek parti içinde ki bütün dürüst unsurların görevidir. Tâ ki partimiz bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu olarak kabul etsin. Tâ ki partimiz dünya kurtuluş savaşlarını desteklesin. Tâ ki partimiz ülkemizin bağımsızlık ve demokrasi savaşında öncülük yapsın.

DÜZELTME

88 inci sayımızda Moskova Konferansı Ana Begesi'nde «Dünyayı saran anti-emperyalist dalga» başlığı altında yayınlanan ve «Emperyalizmin iç gelişmeleri» ne kadar devam bölümle geçen sayımızda yayınlanan «Dünyayı saran anti-emperyalist mücadele» yazısı yer değiştirecektir. Tertip esnasında meydana gelen yanlışlıktan ötürü yanlışlığı yapanlar adına özür dileriz.

başyazı •

Biz "Geniş Cepheci" de değiliz

Sosyalizmin bilimini açıkca reddedenler olsun, bu bilimi kabul eder gözükerek, sosyalizm maskesi altında aynı oportünist yolu, aynı statükoculuğu savunanlar olsun, bunların sosyalist siyasî örgütte ve dolayısıyla da cephede yerleri olmayacaktır. Meğer ki gerçek kimlikleri, küçük burjuva sosyalizan kimlikleriyle ortaya çıkarlar ve lâyık oldukları yere herhangi bir küçük burjuva örgüte ... katılalar.

BUGÜNÜN Türkiye'sinin gerçeklerine, sosyalizmin biliminin uygulanmasından doğan sentez olan Millî Demokratik Devrim stratejisini benimseyen proleter devrimcilere «Geniş Cepheciler» adı da takılmaktadır.

Proleter devrimcilerin tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye davası yolunda bütün millici sınıf ve zümrelerin birleşmeleri gereğini savundukları; böyle bir Türkiye'yi gerçekleştirmek için Devrimci Güçbirliği'nin kurulmasını önde gelen bir görev saydıkları doğrudur. Ama bu tutumu benimseyenleri «Geniş Cepheci» olarak nitelendirmek yanlıştır.

Nedir siyasî cephe?

Cephe, toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında, ayrı ayrı sınıf ve zümrelerin belirli amaçlara ulaşmak için güçbirliğidir.

Cephe, karşı-devrimci güçler arasında da kurulabilir elbet ve kurulmaktadır da. Ama burada bizim üzerinde durduğumuz cephe Türk toplumunun, bu aşamada, önünde duran devrimci görevleri yerine getirmek için buna katkıda bulunmayı çıkarı gereği sayan sınıf ve zümreler arasındaki devrimci güçbirliğidir.

Emperyalizmin vesayeti altında bulunan ve feodal ilişkileri hâlâ barındıran bir ülke olarak Türkiye'nin önündeki devrimci adımın, ülkeyi tam bağımsız ve gerçekten demokratik payeye ulaştıracak olan Millî Demokratik Devrim olduğu besbellidir.

Kimdir, hangi sınıf ya da zümrelerdir Türkiye'de Millî Demokratik Devrim'den yana olanlar? Genellikle emperyalizm - işbirlikci sermaye ve feodal mütegallibe üçlü ortaklığının tahakküm ve sömürüsüne uğrayan millî nitelikteki sınıf ve zümreler. Şehir ve köy proleteryası; şehir ve köy küçük burjuvazisi; asker-sivil aydın zümre ve elverişli şartlarda Millî Demokratik Devrim saflarına, hiç değilse bir süre için katılması söz konusu olabilen burjuvazinin millî kolu.

BU sınıf ve zümreler kendi sınıf ya da zümre bilincine vardıkları ölçüde emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı dikilmeleri kaçınılmaz bir şeydir. Türkiye'deki bütün devrimci güçler harekete geçirilmeden toplumumuzda gerçek devrimci değişmeler meydana getirilemez. Onun için devrimden yana isek devrimci güçbirliğinden de yana olmak zorundayız.

Peki bu devrimci güçbirliği nasıl kurulur?

AYRI ayrı devrimci sınıf ve zümreler arasında kitle halinde bir birleşme pratikte imkânsız olduğuna göre, Devrimci Güçbirliği zorunlu olarak devrimci sınıf ve zümreleri gerçekten temsil eden, onların istek ve özlemlerine gerçekten tercüman olan siyasî örgütler arası bir güçbirliği olacaktır.

Devrimci Güçbirliği, toplumdaki her devrimci sınıf ya da zümrenin kendi gerçek örgütünün kurulmuş olduğunu varsayar. Devrimci Güçbirliğini savunmak, dolayısiyle bütün devrimci sınıf ve zümrelerin engelsiz örgütlenme özgürlüğünü savunmak demektir. Devrimci Güçbirliğinin kurulabildiği bir ortam elbetteki bütün devrimci çevrelerin eyleme katılabildikleri demokratik bir ortamdır.

Özellikle Filipin tipi geri bir parlemantarizmin uygulandığı bugünün Türkiyesinde, emekçisini kendi öz siyasî örgütünden yoksun bırakmak için 141, 142. maddelerden icazet müessesesine kadar türlü baskı ve aldatmaca yöntemlerine başvurulan bugünün Türkiye'sinde Devrimci Güçbirliği'ni savunmak demek, emekçiye kendi öz örgütünü, gerçekten sosyalist örgütü kurma hakkını savunmak demektir.

Bu durumda, Devrimci Cephe'de yer almak siyasî örgütler aracılığıyla mümkün olduğuna göre, cephenin sol kanadını teşkil eden emekçilerin sosyalist partisi safındakiler cephede yer almış olacaklardır. Ve böyle bir sosyalist örgüt elbetteki eylem kılavuzu olarak sosyalizmin bilimini benimseyecek ve içinde yaşadığımız tarihî dönemde bu bilimin Türkiye gerçeklerine uygulanmasının sonucu olan Millî Demokratik Devrim stratejisinin emrettiği yolu izleyecektir. Ve ancak örgütün siyasî çizgisini benimseyenler sosyalist örgütün üyesi olabileceklerdir.

BU durumda bizim oportünistlerimizin yeri nerede olacaktır? Sosyalizmin bilimini açıkca reddedenler olsun, bu bilimi kabul eder gözükerek, sosyalizm maskesi altında aynı oportünist yolu, aynı statükoculuğu savunanlar olsun, bunların sosyalist siyasî örgütte ve dolayısiyla da cephede yerleri olmayacaktır. Meğer ki gerçek kimlikleri, küçük burjuva sosyalizan kimlikleriyle ortaya çıkalar ve lâyık oldukları yere, herhangi bir küçük burjuva örgüte katılalar. Pek zayıf bir ihtimal; çünkü her yerde olduğu gibi, bizde de oportünistin fonksiyonu, küçük burjuvazinin saflarını güçlendirmek değildir; sosyalist safları bölmektir.

Görüldüğü gibi bizim savunduğumuz Cephe, bize «Geniş Cephecilik» sıfatını yakıştıranların sandığı kadar geniş değildir.

Türk Solu

olaylar

Cenevre protokolüne imza atmamış bir emperyalist ülkenin üslerini barındıran bir ülkede yaşıyoruz. Bizim için önemli olan bir nükleer ve bakteriyolojik savaşta 32 milyon insanımızı toptan imha edebilecek silâhları yurdumuzdan uzak tutmaktır. Bunun tek çaresi de yabancı üslerin topraklarımızdan defedilmesidir.

Seçim öncesi ve seçimler

Başbakan Demirel fakir milletimizin kesesinden har vurup harman savurduğu paralarla, bu haftayı da, temel atmak ya da kurdele kesmek bahanesiyle, düpedüz, seçim propagandası yaparak geçirmiştir.

Kendisini alabildiğine alkışlayan besleme basın olsun, onun bu tutumunu kınayan eleştiren basın olsun onun ağzından dökülen incileri bu hafta da yine geniş bir biçimde yansıtmışlardır: **«Bu tesisler siyasî ve iktisadi istikrarın neticesidir. Önümüzdeki yıllarda bu istikrar muhafaza edildiği takdirde, memleketimizin çok kısa zamanda, çok daha mühim adımlar atabileceğini geçen dört yılın faaliyetleri göstermiştir.»** diye Demirel rahatlıkla konuşabilmektedir. Oysa, çeşitli siyasî eyilimlerdeki iktisat uzmanlarımız mutabıktırlar ki, memleketimiz ekonomik bakımdan tam bir iflâsa doğru sürüklenmektedir. Buna rağmen Demirel, büyük bir futursuzlukla, istikrardan, bu istikrarın muhafazasından sözedebilmektedir. Demirel gerçeği böylesine ters yüz ederek önce AP iktidarının reklâmını yapmakta, daha sonra da önümüzdeki seçimlerde milletten kendilerine oy vermesini istemektedir.

Demirel'e göre: **«bu tesisler ayrıca bizim Türk özel teşebbüsüne olan, daha doğrusu, Türk vatandaşının gücüne olan inancımızı teyit etmiştir.»** Bu lâflarla da Demirel, artık günümüzde hiçbir geçerliliği kalmamıs olan, hele bizim gibi geri kalmış, yoksul ülkelerde, son tahlilde, yabancı monopollerin çıkarlarına çalışan özel teşebbüscülüğün açıktan açığa reklâmını yapmaktadır. **«Özel teşebbüs»** sözcüğünün önünde **«Türk»** sözcüğünü cömertçe harcayarak, bu haliyle ona, aklınca bir de milli nitelik kazandırmaktadır. Millî nitelik kazanan bu özel teşebbüs, Demirel'e göre, aynı zamanda Türk vatandaşının gücünün de timsalidir. Demirel Türk vatandaşının gücünü özel teşebbüsün gücüyle sembolize ederek, gerçekte, Türk vatandaşlarının çoğunluğunu teşkil eden işçi sınıfımızın, geniş emekçi yığınlarımızın, orta sınıf, ara tabakaların adını bile anmamaktadır.

Bütün bunlara rağmen Demirel kayda değer bir tepkiyle karşılaşmadan, asker ve sivil resmi makamların katıldığı bu törenlerde büyük bir rahatlıkla, millî çıkarlarımıza taban tabana zıt görüşleri, pervasızca yayabilmektedir. Ve öyle anlaşılıyor ki AP seçimlere genel başkanları eliyle mütemadiyen fabrika temelleri atan bir parti hüviyetiyle girecektir. Demirel'in gezilerini büyük başlıklarla veren basında bazı yazarlarımız istedikleri kadar bu temel atma, kordelâ kesme törenlerinin uydurma şeyler olduğunu iddia etsinler; istedikleri kadar atılan bu sözde temellerin arkadan gidilip bakıldığında olduğu gibi durduğunu iddia etsinler; istedikleri kadar ihalesi Ağustos'ta yapılacağı ilân edilen, örneğin Mardin çimento fabrikası temelinin, Demirel tarafından, Temmuz ayında atıldığını ya da Ağustos'ta eksiltmeye çıkarılacak olan Kars çimento fabrikasının temelinin yine Demirel tarafından bir ay önceden atıldığını açığa vursunlar; aylarca önce üretime geçmiş fabrikaların kurdelelerini bu seçim öncesi günlerinde propaganda kasdıyla kesildiğini yazsınlar Demirel yine de halk oyumuza mütemadiyen fabrikalar kuran bulunmaz bir lider olarak takdim edilmiştir.

Devlet Radyolarımız dahil tüm basın her seçim öncesi devrede tekrarlanan bu düzmece törenleri halk oyumuza, son tahlilde, Demirel'in istediği biçimde, müthiş bir kalkınma hamlesi olarak, yansıtmış bulunmaktadır. İşin acı yanı yıllar çuvala girmiş gibi, seçimlere giderayak tertiplenen bu törenlere karşı halkoyumuzda dişe dokunur bir tepki de olmamıştır. Nasıl olsun ki: Özel devlet radyoları, baş haber olarak, Demirel'in bu seçim törenlerini vermiştir. İlerici gazeteler dahil basınımız en büyük puntolarını, en büyük klişelerini bu törenlerle ilgili haberlerde harcamıştır. Asker-sivil resmî makamlar, büyük bir ciddiyetle bu törenlerde arzı endam etmiştir. Tam bağımsız gerçekten demokratik bir Türkiye için gerekli çabayı göstermeyi aklının ucundan geçirmeyen mevcut muhalefet partilerinden aktif bir tepki zaten beklenemezdi.

Biricik olumlu tepki, yine millici güçlerden, onların devrimci örgütlerinden gelebilirdi. İşin içyüzüne vakıf millici güçler de gerekli tepkiyi etkili bir biçimde gösteremediği süre bu millet Demirel'e ve benzerlerinin düzmece törenlerine kanıp, onları kendi eliyle seçim sadıklarından çıkaracak ve meşruiyetlerini yenilemiş olacaktır.

Devlet bütçesinden dilediği gibi yararlanan AP Başkanı Demirel'in elindeki olanaklar, millîci güçlerin örgütlerinde yoktur kuşkusuz. Tersine onlar mali imkânsızlıklar içerisinde bulunmaktadırlar. Ama vatanseverlik öncelikle bu ve benzeri güçlükleri yenmeyi gerektirir. Bu memlekette vatanseverler vatan satıcılarına oranla nitelik bakımından olsun nicelik bakımından olsun daima avantajlı bir durumdadır.

Hayat pahalılığının misli görülmemiş bir biçimde yükseldiği, işsizliğin kol gezdiği, en hünerli işçilerimizin yurt dışına göç etmek için uzun kuyruklar halinde sıra beklediği, öte yandan yeraltı zenginliklerimizin yabancı monopollerin yağmalarına terkedildiği vs. bir ülkede başlıca özelliği emperyalist boyuduruğu cilâlamak olan bir yöneticinin dilediği gibi at oynatmasında en büyük sorumluluk ne kadar gayri müsait koşullar içinde olursa olsun yine de millîci güçlerin ve onların devrimci örgütlerinindir.

Seçimler öncesinde meydanı boş bulan Demirel seçim sürecinde olsun gerekli tepkiyle karşılanmalıdır.

Koyun kaval dinler gibi milletimizin uyutulmasına, milletimizin adatılmasına daha fazla göz yummamalıyız.

Seçim devresinde siyasî irtica başta iktidar partisi olmak üzere millete hesap vermek zorunda kalmalıdır.

Politikacılarımızın hilelerini yalanlarını, vur gunlarını millî çıkarlarımıza taban tabana zıt tutumlarını yüzlerine yüzlerine çarpalım onların halk oyuna gerçek kimlikleriyle tanıtılmaların da etkili bir çaba gösterelim.

Amerikan üslerinde zehirli gaz vardır

Geçen hafta belirttiğimiz gibi, Amerikan üsleri bulunan birçok ülkede zehirli gaz stokları yüzünden tartışmalar ve gösteriler yapılırken bu konuda Hükûmet hiçbir açıklamada bulunmadı. Sadece günlerden sonra Dışişleri Bakanlığı yetkilileri gazetecilerin bir sorusuna verdikleri cevapta «Türkiye'de sinir gazı stokları yoktur» dediler. Bu cevabın gayrı ciddî olduğu belliydi. Çünkü değil Dışişleri yetkilileri Türkiye Başbakanı dahi Amerikan üslerinde hangi silâhların bulunduğunu söyliyecek durumda değildir.

Nitekim bu cevaptan iki gün sonra Federal Almanya Hükûmeti sözcüsü, ülkesinde bulunması muhtemel savaş gazı ve bakteriyolojik silâh stokları hakkında Amerika tarafından haberdar edilmediğini basına açıkladı. Ve bu tip stokların ülkesinde bulunmasının «muhtemel» ve «mantıki» olduğunu kabul etti. Amerikan sinir gazı stoklarından Okinawa'da meydana gelen zehirlenme olayına benzer bir kazanın olmaması için ne gibi tedbirler alındığı soran gazetecilere Bonn Hükûmet sözcüsünün cevabı, bizim işbirlikçilerin mantığına uygun bir cevaptır: «Şayet böyle bir stok varsa, bunun sorumluluğu doğrudan doğruya müttefiklere aittir ve gereken tedbirleri almak ta onlara düşer.»

Batı Almanya hâlen işgal statüsü içinde olduğuna göre bu cevap kısmen mazur görülebilir. «Tek çakıltaşını» dahi yabancılara kaptırmayacağını ilân etmiş Demirel ise ne diyecek? En iyisi susmaktır. Zaten oy yarışına çıkmış politika tezgâhtarları da bu konuda Hükûmetten hiçbir soru sormamışlar, halkı aydınlatmamışlardır. Amerikan Hükûmeti yetkilileri, denizaşırı ülkelerde zehirli gaz stokları olduğunu büyük bir titizlikle gizliyorlardı. Ancak Okinawa'daki zehirlenme olayından sonra Washington bu sefer sadece Okinawa'da stoklar bulunduğunu kabul etmek ve kaldırılacağını açıklamak zorunda kaldı. Şimdi de Amerikan emperyalizminin sözcüleri caniyane plânlarına mazeret bulmaya çalışmaktadırlar. Geçen hafta Amerikn Savunma Bakanı Melvin Laird, kimyasal ve bakteriyolojik silâhların yapımına devam edileceğini açıklamış ve Sovyetler Birliğinin bu silthları geniş çapta stok ettiğini iddia ederek bunu mazeret olarak kullanmıştır.

Amerika 1925 Cenevre Konferansı protokolüne ısrarla imza atmamıştır. Ve emperyalizm çeşitli harplerde zehirli gazları ve benzer silâhları kullanmıştır. Sosyalist ülkelerle millî bağımsızlıklarını veren halkların böyle bir insanlık suçunu şimdiye kadar işlemediği bilimektendir.

Cenevre protokolüne imza atmamış bir emperyalist ülkenin üslerini barındıran bir ülkede yaşıyoruz. Bizim için önemli olan bir nükleer ve bakteriyolojik savaşta 32 milyon insanımızı toptan imha edebilecek silâhları yurdumuzdan uzak tutmaktır. Bunun tek çaresi de yabancı üslerin topraklarımızdan defedilmesidir.

Devrimci gençler
Kıbrıs'ta kurak bir toprağa düşen sağnak yağmuru tesiri bırakmışlardır.
Belli çevrelerin telâşı da bundandır
Kıbrıs Türkleri işin içyüzünü gördükleri an bütün emperyalist politikalar ve yıllardan beri bunların sözcülüğünü yapanlar bir anda iflâs edeceklerdir.

• olaylar

Nixon'u Ay gezisi de kurtaramadı

Apollo — 11'in ay yolculuğundan hemen sonra Uzak — Doğu gezisine başlayan ABD Başkanı Nixon'u astronotlar dahi kurtaramadılar. Gürültülü ay yolculuğunun parsasını toplamak için geziyi özellikle Apollo — 11'in dönüşüne rastlatan kurnaz politikacı Nixon, geziye başlamadan karantina odasına kadar gidip camdan astronotlara el etmeyi bile ihmal etmemişti.

Vietnam yenilgisinden sonra ve Vietnam'dan askerlerini peyderpey çekmeye başladığı şu günlerde «emperyalizmin savaş ve vefa tanrısı Nixon» kuşkusuz, Uzak — Doğu'ya yeni politik ve askerî strateji tasarıları ile gidiyordu. Özellikle Vietnam'da aleyhine bozulan dengeyi gene aynı bölge çerçevesinde — Thailand'da — düzeltmeye çalışan ve yeni ulusal kurtuluş hareketlerini Amerikan askerlerini ikinci plâna çekecek işbirlikçi hükümetlere kırdırmaya çabalayan Nixon, Filipinlerde ve Thailand'da büyük gösterilerle karşılandı. Vietnam'a ise — o da cok gizli bir program uyarınca — 5 saatlik pek kısa bir ziyarette bulundu. Filipinlerin başkenti Manila'da ABD bayrakları yakıldı. Filipin üniversitesi öğrenci derneği, «özel bağlar» ı yeren, Vietnam'daki Filipin birliklerinin geri çekilmesini isteyen, ABD nin Filipinlerdeki kimyasal ve bakteriolojik silâhlar stokunu imha etmesini talep eden gösteriler düzenledi.

C.I.A. entrikaları ile 100.000 lerce Endonezyalıyı kurşuna dizdiren ve hâlâ dağlarda komünist avını sürdüren Nixon Endonezya'da Kur'andan ayetler okuyarak müslümanların gönlünü aldı.

Çok sıkı güvenlik tedbirleri arasında Bangkok'a gelen Nixon, aynı gün kuzeydeki büyük bir Amerikan üssünün, ulusal kurtuluşcu gerillalar tarafından baskına uğratıldığı haberi ile karşılaştı. Laos'ta da ulusal kurtuluş savaşının yeni bir hız kazandığı haberi ile karşılaşacaktı aynı günlerde

Nixon'un Uzak - Doğu'dan neler topladığını kesin olarak gelecek günlerde öğreneceğiz.

Kıbrıslı genç devrimciler Kıbrıs halkını uyarıyor

Türkiye üniversite gençliğinin bir parçası olan Kıbrıs'lı öğrenciler bu sene yaz tatillerini adada boş geçirmiyorlar. Kıbrıs'lı gençler, geçen ders yılı boyunca gerek Ankara'da, gerekse İstanbul'da ve diğer üniversite şehirlerinde örgütlenmelerini tamamlıyarak, bütün dernek ve birlikleri bünyesinde toplayan Kıbrıs Türk Ulusal Öğrenci Federasyonu'nu kurmuşlardı. Yaz tatiline girerken aldıkları bir kararla da, bu yaz Kıbrıs'ta gerçekleri halka anlatmak için yapılacak çalışmaları programlaştırmışlardı:

1) Herşeyden önce Kıbrıs Türk cemaati arasında 10-12 yıldan beri hüküm süren teröre karşı mücadele bayrağı açılarak, Ada Türkleri arasındaki bütün demokratik güçlerle ilişki kurmak ve birlikte mücadele yollarını aramak.

2) Şimdiye kadar daima bir Rum düşmanlığı üzerine oturtulmuş ilan Kıbrıs politikamızın, aslında ters bir temel üzerine kurulmuş olduğunu, Türk — Rum çatışmalarının gerçekte İngiliz emperyalizminin adadaki çıkarlarını sürdürmek için uyguladıkları «böl ve yönet» prensibinin eseri olduğunu açıklamak.

3) Kıbrıs Türk cemaatinin bugün içinde bulunduğu kötü durumun esas sorumlularının, cemaati daima emperyalist politikalara âlet ettirmiş olan yöneticiler olduğunu anlatmak.

4) Tek çıkar yolun, Kıbrıs Türk ve Rum cemaatlerinin anti-emperyalist bir çizgide birleşerek, adayı silâh ve üslerden arınmış, tarafsız, bağımsız, federatif bir hal çaresine ulaştırmak olduğunu anlatmak, vs.

Şimdi gün geçmiyor ki, Kıbrıs gazeteleri ve Türkiye'deki gazetelerde öğrencilerin adadaki faaliyetleriyle ilgili haberler yayınlanmasın. Kimisi bir «ideoloji kavgası» ndan söz ederken bazıları daha ileri giderek bu yeni gelişmenin kökünün kazınması lüzumundan bahsediyor. Bazı çevreler de Ankara'daki son bomba olaylarını, Kıbrıs'lı öğrencilerin en militan kuruluşu olan İstanbul Kıbrıs Türk Talebe Cemiyeti yöneticilerinin üzerine yıkmaya çalıştılar. Cemiyet Başkanı Saydam Ahmet günlerce birinci şube tarafından sorguya çekildi ve bu arada çeşitli çirkin muamelelere maruz bırakıldı. Sorulan soruların büyük çoğunluğunun bomba olayı ile zerre kadar igisi yoktu.

Bütün bunlar Ankara'da Cemaat Bürosu ve Kıbrıs Elçiliğinde patlatılan bombaların esrar perdesini biraz aralamış oldu.

Gençler Kıbrıs'ta kurak bir toprağa düşen sağanak yağmuru tesiri bırakmışlardır. Belli çevrelerin telâşı da bundandır. Kıbrıs Türkleri işin içyüzünü gördükleri an, bütün emperyalist politikalar ve yıllardan beri bunların sözcülüğünü yapanlar bir anda iflâs edecekerdir.

TUBORG (Kıral bira-Lüks bira)

Emperyalizm ve işbirlikçileri halkı kolay soymanın yolunu gene buldular. Genel düsturları olan «az sermaye, kısa sürede çok kâr» uygulamasını başardılar. Birkaç milyon lira yatırımla senede 20 milyon litre bira üretip satacaklar. Hem de talebin, ürettiklerinden 20 milyon litre daha fazla olduğu bir pazarda. Çünkü Tekel Genel Müdürlüğünün yaptığı incelemeler gösteriyor ki, Türkiye'nin yılda 90 milyon litre biraya ihtiyacı vardır. Bu miktardan artanı üret'm fazlası olacaktır. Bugün Tekel Fabrikalarında 35 milyon litre bira üretilmektedir. Bu üretimi arttırmak için çalışmalar yeni başlamıştır ve bu çalışmalar sonuçlanırsa bira üretimi 10 milyon litre arttırılacak, 45 milyon litreye çıkarılacaktır. Ancak emperyalizmin alkollü gazozu «Kıral bira, lüks bira» TUBORG ve Efes - Pilsen birasının yıllık üretimleri 20 milyon litreden 40 milyon litre etmektedir.

TEKEL İDARESİ, EMPERYALİST YATIRIM TUBORG VE EFES — PİLSEN BİRA FABRİKALARININ KURULMASINA BİLEREK YA DA BİLMEYEREK NASIL YARDIMCI OLDU?

1 — Tekel İdaresinin ilk bira fabrikası açıldığından beri vatandaşların bira talepleri devamlı olarak artmış, fakat Tekel İdaresi artan talebi karşılamak için gerekli üretimi sağlamak yoluna gitmemiştir. Tekel İdaresinin böyle davranması için, ya gerçekten talep artmamalı ya da talep artmasına rağmen bira üretiminin kâr getirmemesi gerekirdi. Bir kere biracılığın kârlı bir iş olduğu iki emperyalist şirketin aynı pazarda yatırım yapmasıyla ortadadır. Talebin devamlı olarak arttığı da Genel Müdürlük tarafından ifade edilmektedir.

2 — Tekel İdaresi bira dağıtımını Yüksel Metin ve ortağı Kollektif Şirketine vererek biranın karaborsaya düşmesini sağladı. Bu şöyle oldu; bira üretimi, ihtiyacın ancak üçte birini karşılıyordu. Gazino ve lokantalarda 250 kuruşa satılan bira bakkalda 150-160 Krş. arasında satılıyordu. Bu durum dağıtıcıya şu imkânı sağladı. Ya bakkallar 160 kuruşa satmak zorunda oldukları birayı 160-175 kuruşa alacaklar ya da hiç bira satmayacaklar. Genel olarak dağıtıcı gazinoları tercih etti. Bira içmek isteyen vatandaşlar da, bu isteklerini ancak gazino ve lokantalarda yerine getirebildiler. Çünkü dağıtıcıdan bu fiyata ancak gazino ya da lokantalar alabiliyordu birayı.

Biranın karaborsaya düşmesi, vatandaşın bakkalda bira bulamaması, «bira bulunsun da Tuborg yada Efes - Pilsen olsun» isteğini yaygınlaştırdı. Yeni bira fabrikalarının birer emperyalist yatırım olduğu, yeni biranın alkol miktarının arttırılarak alışkanlık yapmasının sağlandığını, bu bulanık ortamda Türkiye halkının gözünden saklamak istediler.

İşte Türkiye Cumhuriyeti Tekel İdaresi, Türkiye bira piyasasını emperyalizme böyle peşkeş çekti. Tekel İdaresi bu davranışlarıyla kârlı bir piyasayı emperyalizm ve işbirlikçileri lehine terketmekle kalmadı, 70 Clt si 150 Kuruşa satılan Tekel birasının yerine vatandaşı 30 Clt si 150 kuruşa satılan Tuborg birasını almak zorunda bırakarak, emperyalizm ile işbirliği içine düştü.

Bu mücadele hepimizindir

Onların mücadelesi milli demokratik devrim mücadelesinin bir parçasıdır. O halde onların mücadelesi hepimizin mücadelesidir. Bağımsızlıktan yana gerçek demokrasiden yana olan halkımızın bütün millici güçlerin mücadelesidir.

Demir döküm fabrikalarında 2000 işçi fabrikayı işgal etmiştir. Bu işçilerin istekleri nelerdir? Bu işçiler demokratik haklarını istemektedirler.

İşyerinde kendilerine yapılan baskının önlenmesini,

İstedikleri sendikayı seçmelerine engel olunmamasını,

Yasal haklarının tanınmasını istemektedirler.

Ve bu işçiler patronlarının emperyalizmle işbirliği halinde olduğunun bilincindedirler. Onlar bir yandan demokratik hakları için mücadele ederken, diğer yandan patronlarının arkasını dayadığı emperyalizmin bugün için baş düşman olduğunu bilmektedirler. Yani onların mücadelesi millî demokratik devrim mücadelesinin bir parçasıdır. O halde onların mücadelesi hepimizin mücadelesidir. Bağımsızlıktan yana, gerçek demokrasiden yana olan halkımızın, bütün millici güçlerin mücadelesidir.

OLAYLARIN BAŞLANGICI :

İki buçuk ay önce sarı sendika (Çelik-İş) ile işveren arasında yapılan toplu-iş sözleşmesinin ücretler ve sosyal haklar konusunda hiçbir şey getirmemesi nedeniyle hirekete geçen işçiler boykot yapmışlardı. Boykotun hdefi toplu-iş sözleşmesinin Maden-İş Sendikası tarafından yürütülmesi idi. İlk anlarda buna şiddetle karşı koyan işbirlikçi patron, işçilerin haklı direnişlerine boyun eğmiş ve toplu-iş sözleşmesinin Maden-İş Sendikasına verilmesi kabul edilmişti.

Ayrıca boykottan sonra işçiler 4 maddede topladıkları isteklerini patrona kabul ettirmişlerdi. Bu istekler şunlardı:

1. Harekete katıldığı için işten atılan 5 işçi derhal işe alınmalıdır.

2. Fiilî durum süresince kesilen yevmiyeler patron tarafından ödenmelidir.

3. Fiilî durum sebebiyle adlî ya da idarî bir takibat açılmayacaktır.

İstedikleri sendikayı siçmelerine engel olungürlüğü patron tarafından kısıtlanmamalıdır.

Bütün bu istekler karşısında yelkenleri indiren patron, bu isteklerin hepsini kabul etmiş ve yapılan anlaşmanın altını imzalamıştır.

Ama ne var ki aradan geçen bu kadar zaman zarfında işbirlikçi patron, altına imza attığı işçi isteklerinin hiçbirisini yerine getirmemiştir. İşçilerin sendika seçme özgürlüğü ayaklar altına alındı. Toplu-iş sözleşmesi yeniden sarı sendika verilmek istendi.

Yine bu iki aylık süre zarfında boş durmayan sarı Çelik-İş Sendikası, bildiri ve gazeteler dağıtarak Maden-İş Sendikası aleyhinde karşı propagandaya girişmiştir. Ama ne var ki, devrimci Demir Döküm işçileri karşı propagandaya inanacak kadar saf değildir.

FABRİKA İŞGAL EDİLİYOR :

Olayların, giderek sarı sendikayla Maden-İş Sendikası arasında bir bildiri savaşı şekline dönüşmesi işçileri harekete geçirmiştir.

Kendi aralarında son gelişmelerin muhasebesini yapan işçiler, 31.7.1969 günü saat 21.05 te fabrikayı işgal etmişlerdir.

İŞÇİLER NE DİYORLAR ?

Fabrikanın çeşitli yerlerine asılan pankartlar var. Bu pankartlarda işçiler genellikle «Faşist Yönetime», «İşbirlikçi Patrona», «Sarı Sendikalara», «Yasal hakların ayaklar altına alınmasına» karşı çıkıyorlar.

Daha önce İŞÇİ-KÖYLÜ satarken tanıştığımız işçi arkadaşlarla fabrikanın içine girdik. İşçiler, işgalın öncesinde patronun Sağmalcılar Savcılığına başvurarak muhtemel gelişmelere karşı zecrî tedbirler alınmasını istemiş olduğunu, bu arada Sağmalcılar adliyesinin eskimiş olan kalorifer tesisatını da yenileteceğini bildirdiğini söylemektedirler.

İşgalin hemen ardından fabrika önüne sevkedilen 34 araba toplum polisi etrafı sarmış ve işçileri fabrika içinde tecride çalışmıştır.

Başlangıçta tek vardiya tarafından işgal edilmiş olan fabrika, dahi sonra diğer vardiyaların da katılmasıyla 2200 işçinin kontrolu altına girmiştir.

Bu arada binlerce işçinin karısı ve çocukları fabrikanın çevresinde, fabrikaya hâkim bulunan tepelerdeki gecekondulara yerleşmişler ve buradan olayları izlemeye başlamışlardır. Herhangi bir olayda, işçilerle dayanışma halinde olacakları özellikle tepelerdeki taş yığınlarının ardında toplanmalarından anlaşılmıştır.

Fabrikanın içinde ise vakit ilerledikçe işçiler gözle görülür bir biçimde teşkilâtlanmışlar ve herhangi bir polis saldırısına karşı şiddetli savunma tedbirleri almışlardır.

Asılan pankartlar arasında patronu, kovboy şapkalı bir Amerikalı ile işbirliği halinde gösteren karikatür oldukça önemli bir yer tutmaktadır. Bu karikatür, işçilerin meseleyi kavramış olduğunu göstermektedir.

İşgal hareketi dergimizin baskıya verildiği sıralarda sürdürülmekteydi. İşçiler demokratik mücadelelerine büyük bir inançla sarılmışlar, yürütmekteydiler. Sonuç ne olursa olsun bu ikinci direniş, Demir Döküm işçilerine çok şeyler öğretti. Onlar mücadelelerinde inançlı ve kararlı olmayı öğrendiler. Onlar patronun arkasında Amerikan emperyalizminin olduğunu öğrendiler.

TÖS devrimci dayanışma hareketi ile ilgili bir açıklama

Derginizin 87. sayısının 6,7. sayfalarında «Kayseri Olayları VE TÖS Kongresi» adlı yazının bazı noktaları hakkında kısa bir açıklama yapmayı uygun buldum. Şöyle ki:

1 — Konuşmada delegelerin hemen katılamayacağı eylemler teklif etmedim. TÖS Devrimci Dayanışma Gurubunun delegelere sunduğu «Çalışma Programı»nda saptanan eylem ve teklifleri açıkladım.

Bu ara, daha önce TÜRK PERSEN Emekli Sandığı hakkında ileri sürdüğü, «Gerektiğinde Emekli Sandığı'nı işgal ederiz.» biçimindeki görüşünü hatırlattım. Ve «Emekli Sandığı, bizim alın terimizle kurulmuş bir sosyal sigorta kurumudur; yâni bizim malımızdır. Bütün kanunî yolları kullanarak, Emekli Sandığı yoluyla emeğimizin sömürülmesine manî olmalıyız. Ve gerekirse bütün Türkiye kamu personeliyle birlikte sandığımıza fiilen sahip çıkmayız.» şeklinde konuştum.

Oradaki tüm TÖS'lü arkadaşlarım görüş ve tekliflerimi yadırgamak bir yana, alkışladırlar.

2 — TÖS Devrimci Dayanışma Hareketi :

a) TÖS içinde hiçbir şahsı hedef almayan;

b) «Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» uğruna verilmekte ve verilecek olan devrimci savaşta TÖS'ün üzerine düşen ödevi tastamam yapabilmesi için, tüm TÖS üyeleri arasında «Devrimci Dayanışmayı sağlama» amacını güden bir harekettir.

Böyle bir hareket içinde bir takım fikir tartışmalarının yapılması olağandır. Ve bu yapılmıştır. Bu tartışmaların sonunda ortaya birtakım görüş ayrılıkları çıkmış ve seçime iki liste ile girilmiştir.

Bu listelerden henhangi birini destekleyen ve listede yer alan arkadaşlar arasında «Bunlar devrimcidir.» «Bunlar da oportünistlerdir.» biçiminde ayırım yapmanın doğru olmadığı kanısındayım.

Bu arkadaşların TÖS içinde ve Türkiye'deki devrimci eylemlerinden haberdar olunsaydı herhalde böyle bir nitelemeye gidilmezdi.

Durumu böylece düzeltir, saygılarımı sunarım.

Tevfik YILMAZ

Demir Döküm işçilerinin basın bildirisi

1 — 15 Mayıs'ta 1850 işçi olarak Türkiye Maden — İş Sendikasını noter huzurunda seçtik. Fabrikanın bütün işçi sayısı 2232 dir. Bu toplu geçiş sonucu işveren vekili yâni sendikamızı muhatap olarak kabul eden protokolü imzaladı.

2 — Bu protokol gereği olan isteklerimizi talep ettiğimizde işveren hem protokolü hemde sendikamızı reddederek «Size 2 kamyon ekmek veriyorum. Aç köpekler gibi yiyiyorsunuz. Sonrada karşıma gelip hak istiyorsunuz» dedi.

SONUÇ: İşverenin Anayasanın işçilere tanıdığı özgürce sendika seçme hakkını ihlâl etmesi, asgari ücret kanununu uygulamaması, ve diğer haklı isteklerimizi reddederek Amerikan tipi sarı sendikacılık oyunlarına başvurması, sarı sendika temsilcilerine, telsizli polisler nezaretinde bildiri dağıttırması, bildiri almayan işçilerin polislere dövdürülmesi fabrikamızda işveren tarafından demokratik olmayan bir ortamın doğmasına yol açtı.

Bu durum karşısında biz Türk Demir Döküm işçileri olarak, işyerimizde demokratik bir ortam kurulmasını ve kanunlardan doğan fakat şimdiye kadar işveren tarafından kabaca gasbedilen haklarımızın geri alınması için fiilî durum yarattık.

Direnişimiz çoluk çocuğumuza karşı daha iyi bir geçim sağlamak ve demokratik haklarımızı almak içindir.

Yaşasın Demir Döküm İşçileri
Yaşasın işçilerin birliği
Yaşasın demokratik Türkiye.

TÜRK DEMİR DÖKÜM İŞÇİLERİ
TERTİP KOMİTESİ

Bu mücadele, bağımsızlıktan yana, gerçek demokrasiden yana olan halkımızın, bütün millici güçlerin mücadelesidir. Bu mücadele, tüm işçi sınıfının ortak mücadelesidir.

İşçiler fabrikanın çevresinde birlikte mücadelenin verdiği güvenle nöbet tutuyor

Demir Döküm işçileri demokratik mücadelelerine büyük bir inançla sarılmışlardır. Bu direniş Türk Demir Döküm işçilerine çok şeyler öğretmiştir.

Sonuç ne olursa olsun, Demir Döküm işçileri bu mücadeleden bilenerek çıkacaklardır. Artık anti — demokratik baskılar uygulamak, patron için oldukça güç olacaktır. Zira her yeni baskı, karşısında Demir Dökümün mücadele içinde bilinçlenen 2200 işçisini bulacaktır. Yaşasın işçilerin demokratik mücadelesi! Yaşasın Demir Dökümün mücadeleci işçileri!

Genel saldırının
ve ona paralel ayaklanışın (30 Ocak — 31 Temmuz 1968)
başlamasının yıldönümünde,
Güney Vietnam Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi üyeleri
ufuklarda zaferi gördüler
ve yabancı saldırganların son yenilgilerinin
Vietnam halkı için ne anlama geldiği
hakkında yorumlarda bulundular.
Aşağıda
bu yorumlardan hiç yayınlanmamış bölümleri bulacaksınız.

Güney Kurtuluş önündeki

Henüz bir yıl önce kahraman Güney Vietnam silâhlı kuvvetleri ve halkı, altı ay süren şanlı ve tarihî genel saldırı ve ayaklanmalarına başladılar. Düşman, beklenmedik bu olay karşısında, çekiçlerin ezici vuruşları altında sendeledi. Bu acı yenilgilerden ötürü manen yıkılan Amerikan emperyalistleri halkımız üzerindeki sömürü, baskı ve katliamları arttırmak için büyük çaba gösterdiler. Güney Vietnam'da yönetimi elinde tutan vatan hainleri, saldırganlara boyun eğerek kutsal vatanlarına karşı en iğrenç suçları işlediler.

Fakat bütün bunlar bir işe yaramadı. 14 milyon yiğit Vietnam'lı, Amerikan emperyalistlerine ve Vietnam'lı hainlere karşı tek vücut halinde korkusuzca çarpıştı. Yurtlarını özgürlüğe kavuşturma, bağımsızlık, demokrasi, barış ve tarafsızlık sağlama yolunda sarsılmaz bir kararsızlık içinde olan Güney Vietnam halkı, haklı ve yurtsever savaşlarını düşmanın kamp yerlerinin içlerine kadar götürdüler. Yenilmezliklerinden tamamen emin olan ve bütün dünyanın barış ve haksever insanlarının yakın desteklerinden haberdar olan Güney Vietnamlılar eksiksiz ve kesin bir zaferi mutlaka kazanacaklarından bir an bile şüphe etmediler.

Bugün, bu zafer yakındır. Amerikan emperyalistleri ve onların uşaklarının sonu gelmiştir ve bu yüzden de derin bir ümitsizlik içindedirler. Güney Vietnam Halk İhtilâli'nin güçlü kasırgaları karşısında düşmanlar çökmekte ve ölümlerinden önce ümitsizcesine debelenmektedirler. Kendi ülkelerinde reddedilen, heryerde nefret edilip kin duyulan Amerikan emperyalistleri, nihayet yenilgilerinin kaçınılmaz olduğunu kabullenmişlerdir. Paris Konferansında Amerikan emperyalistleri ve uşakları bütün insanlığa karşı işledikleri korkunç suçların affı için son ve ümitsiz bir ricada bulunmaktadırlar. Dünya kamu oyunun ciddî mahkemesi onları daha şimdiden suçlu bulmuş ve insanlığın bir numaralı düşmanı olarak ilân etmiştir.

Vietnam halkının devrimci mücadelesinin geçmişine bakınca, özellikle Hindi-Çin Komünist partisinin ortaya çıkmasından beri görülen engellere rağmen, Vietnam devriminin sürekli olarak aktif bir durumu muhafaza ettiğini görürüz. Köylü ayaklanmaları, 1930 dan beri yönetilen Nghe Tinh Sovyet harekâtı, 1936 - 39 halk hareketi, 1940 dan sonraki başarılı ayaklanmalar, Viet Minh hareketi, Ağustos Devrimi ve ilk kutsal direniş düşmana yöneltilen etkili darbelerdi. Sonuç olarak da, Fransız sömürgecilerinin geri çekilmek zorunda bırakılmaları ile Vietnam halkı yeni bir toplumsal düzen kurmaya başlayabildi.

Fakat barış kısa ömürlü oldu. Amerikan emperyalistlerinin doğurduğu kana susamış Diem-Nhu şeytanları, yurtsever devrimci güçlerin geniş kuruluşlarına karşı tenkil ve öc alma hareketine giriştiler. O zamanlar devrimci silâhlı kuvvetler pek güçlü değildi. Ne var ki, düşmana karşı duyulan derin nefretin yanında savaşma ve kazanma arzusu gibi avantajlar vardı. Bunlar devrimci güçlerin her yeri sarsan bir güç geliştirmelerini sağladı. Gerçek çarpışmalar yoluyla, (yığınların politik güçlerine dayanan) devrimci hücum stratejisi gelişti ve deneylerden geçti. Düşmanla devrimci güçler arasında en derin ve keskin çelişkilerin toplanmış bulunduğu kırsal alanlarda kukla yönetime şiddetli saldırılar yapıldı.

Son derece doğru bir çizgiyi izleyerek yığınları ayaklandırmaya, seferber etmeye ve teçhizatlandırmaya azimli bir şekilde kararlı olan Vietnam devrimcileri kısa sürede düşmanın baskı âletlerinin önemli bir kısmını imha ettiler ve büyük kırsal alanları özgürlüğe kavuşturdular. Kırsal alanlarda, deltada ve dağ yörelerinde birçok devrimci ard tesisler kurdular. Bu ilk büyük zaferler düşmanı pasif bir duruma sürerek, önemli bir stratejik geri çekilmeye ve «kuzeyi istila» plânından vazgeçmeye zorladı. Ayrıca düşman, kuvvetlerini bir yere toplayarak güney ihtilâli ile uğraşmak zorunda kaldı.

Ngo kardeşler, eski sömürgecilerin de yardımı ile, halk silâhlı kuvvetlerini ve devrimci üsleri imha etmek için stratejik köylüklerin ulusal politikasını aktif bir biçimde sürdürdüler. Düşmanın bu yeni stratejik plânı ve şiddetli saldırı oyunları ile karşılaşan kahraman Vietnamlı devrimciler, onların belli başlı zayıf noktalarını doğru olarak sezdiler. Vietnam'lı devrimci güçlerin amansız askerî ve politik darbelerine karşı koymak olanaksızdı ve böylece güçler dengesi onlardan yana döndü. Halk, kendi saldırı durumunu olumlu bir biçimde geliştirerek belirtisi gittikçe kesinleşen «dağlık ve düz arazide üç koldan saldırı» sloganını başarı ile sürdürdü.

Üç askerî kategorinin hızla gelişmesi ile Halk Kurtuluş Silâhlı Kuvvetleri düşmanın «heliborne» taktiğini, anfibi taşıt taktiğini, çekiçle-örs taktiğini ve bunların benzeri bütün taktiklerini yenmiştir. Ap Bac, Binh Gia, Ba Gia ve Dong Xoai'nin büyük tarihî zaferlerinde taburların kukla gücü tahrip edilmişti. Bunun sonucu olarak da, düşman stratejik ve taktik etkisiyle «peace-meal destruction» tehlikesine göğüs germe gücünü tamamen kaybetti. Bu çarpışmalarda, H.K.S.K. (Halk Kurtuluş Silâhlı Kuvvetleri) dikkatli ve usta bir biçimde, askerî ve politik faaliyetler tertiplemiştir. Bunun yanısıra amansız hücumlar ve ayaklanma sahneye koyarak, düşman birliklerini kısmen veya tamamen ve düşmanların bazı belli durumlarını üst üste bir kaç kez tahrip etmek gibi bazı çarpışma metodlarını aktif bir biçimde uygulamıştır. 1963 yılında devrimci silâhlı kuvvetler ve halk, düşmanın geçen bir kaç yıl içinde adeta çılgınca kurmaya çalıştığı 5000 strarejik küçük köyden 4000 tanesi imha etmiştir.

Ngo Dinh Diem kukla hükûmetinin çökmesi, buna bağlı diğer kukla yönetimlerinin de sürekli çöküşüne yol açmıştır. Halkın saldırıları gittikçe büyüyerek Stanley Taylor'un Güney Vietnamlıları 18 ayda «yatıştırma» plânını etkisiz hale koydu, McNamara'nın üstü örtülü plânını ortadan kaldırarak düşmanının özel savaş stratejisini iflâs ettirdi. Bir kez daha, halkın devrimci stratejisinin gücü arttırılmış oldu; çok parlak zaferler kazanıldı ve düşman pasif bir duruma doğru bir adım daha geri atmak zorunda bırakıldı.

Saldırı stratejisinin kullanılışı ile sınırlı bir savaş stratejisi içinde bulunan düşmanın, kurak mevsim karşı taarruzundan ikisi etkisiz hale getirdi. 1965 in ortalarında kukla askerlerinin tamamen imhası ve parçalanması ile karşı karşıya kalan Amerikan emperyalistleri, Güney Vietnam'daki neo-kolonyalist saldırı savaşına devam etmek için Birleşik Amerika seferî askerlerini kullanma stratejisine yöneldiler.

Amerikan emperyalistleri, en iyi yetiştirilmiş ve donatılmış birliklerinden meydana gelen kütle halindeki orduları ile güçler dengesini lehlerine çevirebileceklerine, savaş alanı önderliğini geri alabileceklerine ve savaş pozisyonunu tam ters yöne çevirebileceklerine hem aptalca hem de kibirle inanmışlardı. Askerî güçlerini kullanarak ve aynı zamanda da aldatıcı barış tasarıları ileri sürerek, Vietnam halkının savaşma arzusunu sarsacaklarını umuyorlardı.

Amerikan emperyalistleri tamamen başarısızlığa uğradılar. Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesinin ileri görüşlü öncülüğü altında çok mükemmel yetiştirilmiş askerî ve siyasî güce sahip olan ve saldırganları kovmaya son derece kararlı olan Güney Vietnam halkı, düşmanın vahşi saldırılarından asla yılmadığı gibi onun zayıf yönlerini de rahatlıkla sezebiliyordu. Ard arda kazanılan zaferler ve bunu izleyen ayaklanmalarla Güneyli askerler ve halk, askerî ve politik yönden gelişti. Bunun yanısıra durumu son derece doğru olarak değerlendirip gayet açık ve cüretli bir kararı benimsediler. Saldırı, saldırı ve yalnız saldırı! Cephe Merkez Komitesinin saldırı talebini yiğitçe yerine getiren güneyli askerler ve halk «Amerika'lı yok eden yiğit savaşçı» denilen şahane ünvanı kazanabilmek için rekabet kampanyasına giriştiler. Nui Tanh, Van Toung, Bau Bang, Pleime, Dau Tiengve bazı başka yerlerdeki yankı uyandıran zaferlerle güneyli askerler ve halk saldırgan Amerikan kuvvetlerine başlangıç olarak sendeletici darbeler indirdiler ve sonraları onların karşı-saldırı stratejilerinin beş önemli merkezinden tümünü de etkisiz hale getirdiler. Bir tek bu mevsimde —45.000 Amerikan dahil— 114.000 düşman askeri yok edilmiştir.

1966-67 kurak mevsimi sırasında, düşmanın mevcudunu 400.000'e çıkarmasına rağmen, Amerikan saldırganları iki kollu bir stratejik plâna yönelmeye, arama ve tahrip ihtiyaçlarını azaltmaya zorlamışlardı. Vietnam halkının devrimci saldırı stratejisinin gittikçe artan sarsılmaz durumu sayesinde, düşmanın ikinci kurak mevsim saldırısı bozguna uğramıştır. Büyük şehir ve kasaba halkının binlercesinin ayaklanması ile yürütülen şiddetli siyasî saldırılar, askerî saldırıların işbirliği ile kukla rejimi tepeden tırnağa sarsmıştır. Böylece düşman saflarında kargaşalığın ve şaşkınlığın temeli atıldı. Kuklalarla âmirleri arasında keskin çelişkiler açığa vuruldu. Düşman kendini hiç bir zaman kurtaramayacağı baştan aşağı savunmaya dayanan bir duruma düştü. Böyle bir durum bir saldırgan savaşın, saldırı talebinde olan niteliğine taban tabana zıttır.

Güney devriminin yenilmez stratejisinin bundan sonraki apaçık ve gerekli olan adımı

Vietnam Cephesinin devrimci yol

Bugün, zafer yakındır.
Amerikan emperyalistleri ve onların uşaklarının sonu gelmiştir
ve bu yüzden de derin bir ümitsizlik içindedirler.
Güney Vietnam Halk İhtilâli'n'n güçlü kasırgaları karşısında düşmanlar çökmekte
ve ölümlerinden önce ümitsizcesine debelenmektedirler.
Kendi ülkelerinde reddedilen,
her yerde nefret edilip kin duyulan Amerikan emperyalistleri,
nihayet yenilgilerinin kaçınılmaz olduğunu kabullenmişlerdir.
Paris Konferansında Amerikan emperyalistleri ve uşakları
bütün insanlığa karşı işledikleri korkunç suçların affı için
son ve ümitsiz bir ricada bulunmaktadırlar.

genel saldırı ve 1968 ayaklanmasıydı. Üç bölgenin bütün savaş alanlarında yapılan hücum ve ayaklanmalar eşi görülmemiş muazzam zaferlerle sonuçlandı. Ayrıca bu hücum ve ayaklanmalar düşmanı tamamen pasif ve tehlikeli bir stratejik duruma ve son derece ciddî bir çıkmaza soktu. Bu yeni strateji anti-Amerikan Millî Kurtuluş mücadelesinde bir dönüm noktasını gösterdi. Şubat'ın 17 ve 18'i ile Mart'ın ilk günlerindeki Lunar Yeni Yıl festivalini izleyen bir seri hücumlar sırasında, kukla ve peyk bütün Amerikan mevcudunun üçte biri dağıtıldı. Kukla taburların üçde biri ya savaşamayacak hale sokuldu ya da öldürüldü. Amerikan saldırganlarının, bütün uçaklarının beşte ikisi, zırhlı araçlarının üçde biri ve losijtik reservlerinin yarısı imha edildi. Yüz köy daha ve buna ek olarak 600 köylük kurtarıldı.

Mayıs'da yeniden, Güney Vietnam H.S.K.K. düşmana ağır darbeler indirdiler. Bir ay içinde, 32.000 G.I. s ve ücretli asker dahil 72.000 düşman askeri yok edildi. 1000 den fazla uçak, 2100 askerî taşıt aracı, 120 gemiyle motör ve Amerikan kuklalarının 230 topu imha edildi. Bu kayıplar Amerikan stratejisinin başarısızlığının işaretini verdi.

Mayıs hücumlariyla birlikte Khe San zaferi, Güney Vietnam Silâhlı Kuvvetleri ve halkının şehirlerdeki düşman gizli yerlerine güçlü hücumlar yapacak yeterli güce ulaştığını ve aynı zamanda, en güçlü bir biçimde tahkim edilen yerlerden düşmanı oynattığını gösterdi.

Khe San zaferi bütün dünyada yankısını sürdürürken, H.S.K.K. Ağustos ve Eylül'de yeniden kesin vuruşlarda bulundu. Otuz şehirde ve geri merkezlerde 30 muhkim bölgeye, 200 den fazla nahiyeye, kaza merkezine ve az derecede askerî bölgeye, 30'a yakın hava alanına ve yüzlerce cephaneliğe şiddetle ve defalarca hücum edildi, 45.000 G.I.s dahil olmak üzere 123.000 düşman askeri ve ücretli askerler yok edildi ve geniş miktarda savaş araçları tahrip edildi. Bu parlak zaferler ve geçen bir kaç ayın bundan sonra gelen zaferleri Amerikan saldırganlarına derinlik stratejisi içindeki savunmalarının mahkûm olduğunu ve savunmanın hiç bir türünün kendilerini kurtaramayacağını ihtar etti.

Şu anda, Güney Vietnam yurtsever güçleri daha büyük zaferler için ileriye atılıyor, düşmana kendi muhkim bölgelerinde hücum ediyor, savunma çizgilerindeki güçlerini silip süpürüyor ve hızlı pasifikasyon plânı altında ki işlemlerini bozuyor. Yurtsever güçlerin devrimci iktidarı hızla kuruluyor. Amerikan saldırganları, gece gündüz H.S.K.K.'nın, ne geleceği yön ve ne de zamanı belli olan yeni püskürtücü saldırısı ile sık sık karşılaşıyor.

Yurtseverlik, sosyalizm ve devrimci yiğitlik günlük hareketlerinde halkı harekete geçiriyordu. Halkın militan çabaları düşmanı, faaliyetini kısmak ve tüm Kuzey Vietnam'ın bombalanmasının durdurması yolunda zorluyordu.

1968 yılı, Amerikan saldırganlarının en büyük çabayı göstererek, sınırlı savaş saldırısını en yüksek derecesine doğru şiddetlendirdikleri bir yıldı. Ancak, bu, Birleşik Devletlerin eşi görülmemiş ağır yenilgiler altında kaldığı bir yıldı. Bu yenilgilerle son derece küçük düşürülen ve morali bozulan, ülkesinde şiddetle karşı çıkılan, dünyada tecrid edilen, kendi iç çelişkileriyle ayrı ayrı parçalara bölünen ve her yönden artan baskıyla karşı karşıya gelen Amerikan saldırganlar sonunda Paris'de savaşı sona erdirmeye bir yol bulmak için Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi temsilcileri ile görüşmeleri kabul etmek zorunda kaldılar.

Bu yüzden 1969 hem Kuzey ve hem de Güney Vietnam yurtsever halklarına büyük vaadlerde bulunuyor. Baykan Ho Şi Minh'in 1969 ilkbahar tebriklerinde söylediği gibi, «geçen yılın zaferleri çok parlaktı; şüphesiz Cephe bu yıl daha büyük zaferler kazanacaktır.» Güney Vietnam halkı, bir yandan sonuna kadar savaşmaya kararlıydı ve yeni yıl tebriklerinde Başkan Ho Şi Minh'in dediği gibi «bu yüzden Yankiler kaçacaklar ve kuklalar da yıkılacaklardı». Diğer yandan da iyi niyetlerini göstererek, Vietnam üzerine Paris'deki dört-taraf konferansında direnişlerini savundular; Amerika'nın saldırılarını sona erdirmesini, Güney Vietnam'dan bütün Amerikalıların ve Peyk askerlerin geri çekilmesini ve Güney Vietnam halkının yabancı müdahalesi olmaksızın Millî Kurtuluş Cephesinin programına uygun olarak kendi meselelerini kendilerinin saptamasını istediler.

Bu çok küçük bir azınlık dışında bütün Vietnam halkının dileğidir. Bağımsızlık, demokrasi, barış, tarafsızlık ve anayurdun adım adım birleştirilmesi saldırganlar kovulduğu zaman gerçekleşecek olan dileklerdir. O zaman, çok değişik kişi ve grupların eylem birliği ile bu haklı istekler somut bir biçim verilecektir. Geniş bir baz üzerine kurulan Millî Demokratik Birlik şimdiden gerçekten geniş bir taban kazandı, çok başarılı bir biçimde gelişmeye devam ediyor ve sonunda Güney Vietnam ulusunun emniyeti ve ilerlemesi için sorumluluğu alacaktır. Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesinin devrimci deneyinden yararlanıp yönetmesiyle sevilen Kuzey Vietnamlı yurttaşların çok değerli yardımlarıyla barış ve refah çağı umulabilir. Yalnız bütün reaksiyonerler, direnenler, ve işbirlikçi hainler ulusal birliğin eylemine katılanlarca tanınmayacaktır.

Dış meselelerde, Güney Vietnam barış ve tarafsızlık politikası izleyecek, ne şekil altında olursa olsun hiç bir askerî ittifaka girmeyecek ve barış içinde bir arada yaşamanın beş ilkesi üzerinde bütün ülkelerle dostça ilişkiler kuracaktır. Amerikan emperyalizminin silâhla başına geçtiği emperyalizmle yeni ve eski sömürgeciliğe karşı üç kıta halkının mücadelesine özel yakınlık ve destek gösterilecektir. Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın barış ve haksever halkları kendi ulusal kurtuluş uğraşılarında daha şimdiden hem Kuzey ve hem de Güney Vietnam devrimci yurtseverlerin tavsiyelerini istemeğe başladılar.

Dünyadaki bütün halklar içinde yalnız yurtsever Vietnam halkı emperyalist saldırganlarla yüz yüze durdu, emperyalistlerin getirdiği en kötü koşullara dayandı ve emperyalistleri dizleri üzerine çökmek zorunda bıraktı. Bu karşılaşmada kazanılan deney bütün dünyadaki devrimci hareket için eşsiz bir değerdedir. Bu emperyalist baskıya karşı uluslararası mücadelede Vietnam devrimcilerine gittikçe artan önemde liderlik rolü sağlayacaktır.

Vietnam'ın geleceğe ait rolünün durdurulamaz bir biçimde ileriye doğru yönelmesi yalnız parlak savaş başarılarından değil, fakat aynı zamanda Marksist-Leninist ideolojiyi yaratıcı bir ruhla doğru devrimci pratiğe çeviren eşsiz bir seri ilkelerden ötürüdür. Başkan Ho'nun çok açık bir biçimde belirttiği gibi «uygun devrimci mücadele biçimlerini saptarken somut durumlara tâmi olmalı, ve devrim uğruna başarılar kaydetmek için bütün silâhlı ve politik mücadele biçimlerini doğru kullanmalı ve akıllıca birleştirmeliyiz.» Bu çok doğru kavrayışa dayanarak, ilk prensip birinin kendi plânlarını düşmanınkilere oranla doğru tahmin etmesi, düşmanla aramızdaki güçler dengesini doğru olarak tartmasıdır.

Vietnam deneyinden büyük bir yaratıcılıkla alınan ikinci eşsiz prensip, yığınlar için ayaklanma koşulları yaratmak ve sürekli olarak saldırı durumunu geliştirmek için, askerî hücumların politik mücadele ile sıkı sıkıya kaynaşmasıdır. «Dağlarda ve alçak alanlarda üç-çatallı hücum» taktiği özellikle Vietnam'lı devrimcilerin önemli bir icadıdır.

Üçüncü prensip bütün savaş sahalarına aynı zamanda hücumlar yöneltmektir. Düşmanın yerleştirildiği yerlere hücum ederek, kuvvetlerinin diğer gruplarına yardım etme fırsatı tanınmıyor, bu yerleri yeniden doldurma kaynakları kesiliyor ve kuvvetli durumdan zayıf duruma dönüşüyordu.

Dördüncü prensip, askerlerin üç grubunu ve bütün silâhlı birlikleri bir araya getirmek, bütün çarpışma yöntemlerini kullanmak, küçük, orta ve geniş ölçüdeki hücumları bir araya getirmek ve düşmanın gücünü yeniden kazanmasını önleyecek olan kararlı, uzun ve sürekli hücumları başlatmaktır.

Beşinci prensip, düşman askerlerinin imhasının hayatî merkezlere yapılan hücumlarla ve düşmanın savaş araçlarının tahribinin baskı mekanizmasının tahribiyle sıkı sıkıya birleştirilmesinin zorunluluğudur. Amerikan elçiliğine, Bağımsızlık Sarayına ve kukla Genel Kurmay Başkanlığına yapılan hücumlar buna örnek gösterilebilir. Başka bir deyimle, düşman güçlerini nicelik bakımından olduğu kadar nitelik bakımından da mahvetmek gerekmektedir.

Altıncı ve son ilke, savaşmakla inşa etmenin birleştirilmesinin gereğinden söz açar ve bu yüzden de devrimciler ne kadar çok savaşırsa o kadar büyük zaferler kazanırlar ve güçlenirler. Genel saldırı ve ayaklanmalar sırasında düşman umulmayan ağır darbelerle büyük zararlara uğradı, fakat ona indirilen en ağır darbe, halk silâhlı ve politik güçlerinin nicelik bakımından olduğu kadar nitelik bakımından da muhteşem bir biçimde akıl almaz korkunç gelişmesiydi.

Bu altı ilke paha biçilmez deneylerden geliştirildi ve çok kan pahasına öğrenildi. Bunun ücreti kahraman Vietnam'lı devrimciler tarafından parlak bir biçimde ödendi ve halk dünya devriminin ebediyen onlara ödeyeceği tarihî bir borç veriyor.

PERU

Bağımsızlık yolunda bir ülke

Uluç Gürkan

Devrimciler Peru'da bulunan Küba delegasyonuna gönderdikleri mesajda şöyle diyorlar: «Bizlerin hapiste bulunması ülkemizin geçirmekte olduğu büyük krizin kaçınılmaz sonucudur. Vatandaşlarımızın emperyalizmin boyunduruğundan hızla kurtulmaz ve yeni, bağımsız ve sosyalist bir ülke kurmak konusundaki ümitleri bugün eskisinden daha güçlü.»

«Bir zamanlar, Bolivar ve arkadaşlarının seslerinin çınladığı, Gonzales Prada'nın ölümsüz öğretisinin okunduğu, Carlos Mariateguiu'nin yaşadığı, nihayet ülkelerine yalnızca And dağlarında Liberatör'ün yolunu izleyerek hizmet edilebileceğine inanan genç devrimcilerin ölüme koştuğu Lima'da, milli adımlar birbirini izliyor.» Lâtin Amerika Ekonomik Komisyonunun (ECLA) Nisan ayı sonlarında Peru'nun başketinde toplanan 13. Kongresinde, Küba delegasyonu Başkanı Carlos Rafael Rodrigues söylemişti bunları.

Peru; Pasifik Okyanusu kıyısında; 11 milyon nüfuslu, 1.300.000 km. kare genişliğinde bir Lâtin Amerika ülkesi. Ekonomisinin başta gelen özellikleri; Amerikan tekelleri, gerilik ve dışa bağımlılık. Emperyalizm, sermayesi ve yardım programları ile sömürüsünü derinliğine kökleştirmiş. Dış ticaretin hemen tamamı Amerika'nın dolaylı ve doğrudan kontrolu altında. Ülke nüfusunun dörtte üçünü çalıştığı tarım kesiminde, temelde, feodal üretim ilişkileri hâkim. Her biri 10.000 dönümü aşan latifundia denen büyük topraklar, ülkedeki tarımsal toprakların yüzde 70'ini meydna getirmekte. Buna karşılık, tarım işletmelerinin yüzde 83'ü 100 dönümden küçük minifundialardan ibaret. Hayatını sürdürmek için veya yeter toprağı bulunmayan geniş köylü yığınları, Amerikalı ve yerli latifundistlere ait topraklar üzerinde yaşamakta. Köylüler bu topraklarda latifundistler için çalıştıkları gibi, kendi kazançlarından da onlara kira ödemekte.

İşte bu ülkede, bir kaç yıl önce, Batılı kaynakların barışsever bir devrimci olarak tanıttıkları Belaunde Başkan seçilmişti. Belaunde, iktidar yılları boyunca programındaki toprak reformunu ve diğer liberal devrimleri gerçekleştirmekten kaçınmıştı. Son günlerinde de, Talara Anlaşması ile Amerikan petrol şirketi «International Petroleum Company» nin La Brea ve Parias petrol sahalarını sözde millileştirmişti. Karşılığında şirketin bütün vergi borçları affedilmiş; millileştirilen sahalardan çıkartılacak petrolün IPC'e ait Talara rafinerisine satılması kabul edilmişti. Bu satışa ilişkin fiyat ve ödeme hükümleri tekel lehine, Peru ekonomisine ağır yükler yüklemekteydi.

SİLÂHLI KUVVETLER İKTİDARA EL KOYUYOR

Belaunde reformizminin, gerçekte, emperyalizmin genel stratejisi doğrultusunda bir hareket olduğu konusunda şüphelerin kesinlik kazandığı bu sırada, 3 Ekim 1968'de, ülkenin bağımsızlık ve egemenliğini korumak amacıyla Peru silâhlı kuvvetlerinin iktidara el koyduğu açıklandı. Başkanlığa getirilen General Juan Velasco Alvarado, Talara Anlaşmasının feshedildiğini; La Brea ve Parines sahalarının Talara rafinerisi ile birlikte, gerçekten millileştirildiğini ve bunu yeni millileştirme hareketlerinin izlemeyereğini bildirdi. Böylece 3.600.000 tonluk petrol üretiminin (Türkiye üretiminin iki katı) yüzde 26'sının millileştirilmesiyle yetinilmiş; Lima'daki iki rafineri ve petrol dağıtım şebekesi Amerikalıların elinde bırakılmıştı. Başlangıçta; cunta ulusal bağımsızlığı Amerikan tekellerinin varlığının değil, fakat onların sahte biçimde millileştirilmesinin zedelediği inancına sahip görünüyordu.

Ne varki, ABD'nin meseleyi hükûmetler seviyesinde ele alması, Perulu generallerin Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleye girmesine ve bu mücadele süreci içinde gerçekçi bir tutum takınmasına yol açan oluşu başlattı.

Lima'da başlayan görüşmelerde askerî hükûmet; IPC'nin Peru kanunlarını hiçe saydığını, ülkeyi 1924'den bu yana bir Uluslararası Hakem Heyeti kararına dayanarak sömürdüğünü, bu nedenle Peru'ya 690.500.000 dolar borçlanmış bulunduğunu ve millileştirilen mülkün ancak 62.500.000 dolar kıymetinde olduğunu belirtti. General Velasco bu konuda, **«Gaspedilen ve haksız olarak elde tutulan topraklar aradan yıllar geçse bile asıl sahiplerine geri verilmelidir.»** diyordu.

Cuntanın kararlılığı karşısında ABD iktisadî zorlama tedbirlerine yöneldi. Önce, Amerikan emperyalizminin dış yardım programını, Devletler Hukuku prensiplerini zedeleyici biçimde, sömürülmeye göz yummak kaydına bağlamış bulunan «Hickenlooper Düzenlemesi» yoluyla baskı denendi. Amerikan tekellerini millileştirmeye cesaret eden ülkelere yapılan yardımın kesilmesini öngören bu düzenleme hükümlerinin uygulanacağı tehdidini, Peru'dan şeker alınmasına son verilebileceği uyarısı izledi. Bu durumda, Peru her an yıllık 30 milyon doları bulan ekonomik yardımdan ve 45 milyon dolar tutarındaki şeker gelirinden yoksun kalabilirdi. Ayrıca Amerikalı gemiciler de Peru'ya ait kargoyu yüzde 10 zamlı taşımayı kararlaştırmışlardı.

Amerikan baskısını radyo ve televizyon aracılığıyla Peru halkına duyuran General Velasco, halkı geni gelişmelere hazır olmaya çağırırken; Dışişleri Bakanı General Jarrin de ABD hükûmetinin alacağı her türlü tedbire karşı Peru'daki Amerikan şirketlerini hedef alan ekonomik misilleme hareketlerine girişeceklerini açıkladı. Gerçekten de, imtiyaz sahalarında işletmede bulunmayan yabancı şirketler için zorlayıcı müeyyideler kabul edildi; bu şirketlerin kârlarının vergilenme oranı yüzde 20'den yüzde 54.5'a çıkartıldı ve bu oranın daha da yükseltileceği ifade edildi. Diğer taraftan, Nixon'un özel elçisi Albay Irwin'in Peru'ya geldiğinin ertesinde, IPC'nin üç Peru şirketinde bulunan hisse senetleri müsadere edildi. Peru — ABD görüşmelerinin ikinci turu Washington'da başlamazdan önce, IPC'nin Amerikalı şefinin gıyabında tevkifine karar verildi. Amerikan aleyhtarı gösterilerin sertleşmesi sonucunda, Amerikalılar Büyükelçilik binasının güvenlik ve radyo dairelerini, Amerika'dan işçi getirtip, ikinci bir tuğla duvarla ördürmek zorunda kaldılar.

PERU — ABD ÇATIŞMASI ŞİDDETLENİYOR

Bu arada, Peru sahillerinden 50 mil uzakta avlanmakta olan 5 Amerikan balıkçı gemisine Peru sahil muhafaza gemilerinin ateş açması Peru — ABD çatışmasını şiddetlendirdi. Amerikan gemilerinin teki isabet almış, San Juan adlı bir diğeri ise teslim alınmıştı. San Juan, Amerikalı kaptanın Peru karasularına tecavüz edilmiş olduğunu itiraf edip, tazminat bedelini ödemesi üzerine serbest bırakılmıştı.

ABD'nin dışarıdan gelen konservelere ağır vergiler koyması üzerine bir süre önse Peru, Şili ve Ekvator karasularını 200 mile çıkartmışlardı. Buna rağmen Amerikan balıkçı gemileri bu ülke karasularına devamlı tecavüz etmişler, fakat o güne kadar herhangi bir engelle karşılaşmamışlardı.

ABD, gemilere 50 ve 30 mm. lik makineli tüfek ateşi açıldığını iddia ederek 50 milyon dolar tazminat istedi. Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Earl Bartck, bu mesele çözümlenmediği takdirde Peru deniz kuvvetlerine verilen O.S.S. Isherwood destroyerinin geri isteneceği tehdidini savurdu. Peru hükûmetinin, haklı olarak, tazminat isteğini reddetmesi, yıllık tutarı 60 milyon doları bulan Amerikan askerî yardımının kesilmesine sebep oldu. Buna karşılık Peru'lu generaller ABD'den ülkelerindeki Amerikan askerî heyetlerini — kara, hava ve deniz — geri çekmesini istedi.

Ayrıca General Velasco ABD'ni ekonomik saldırganlıkla suçladı ve Birleşmiş Milletlere şikâyette bulunmaya hakları olduğunu ileri sürdü. Polonya, Romanya, Çekoslovakya, S.S.C.B. ve Bulgaristan ile imzalanan ticret ve kredi nlaşmalarının, Amerikan saldırısının bertaraf edilmesinde önemli bir adım olduğunu söyledi. Gittikçe sinirlenen Amerikan yetkilileri, Mayıs ayı için Lâtin Amerika ülkelerine tanınan 200.000 tonluk tercihli şeker kotasından Peru'nun ismini sildiler. Peru'nun tepkisi; şeker endüstrisinin yeniden düzenlenmesini, işsiz yığınlardan faydalanılmasını, ücretler arasındaki dengesizliğin giderilmesini ve, gerektiğinde, millî ekonomiyi güçlendirecek diğer genel tedbirlerin yer aldığı bir «Âcil Durum Plânı» nın hazırlandığını açıklamak oldu.

BİR ANLIK KUŞKU VE...

Bunun yanısıra, Peru'nun Haziran başında Bolivya, Şili, Kolombiya ve Ekvator ile birlikte, bölgesel bir ortak pazar kurmayı öngören Andean Anlaşmasına katılması, kuşkusuz, yürütülen antiemperyalist mücadeleye ters düşmüştü. Açıktır ki, Amerika'ya bağlı ekonomilerin bağımsızlaşmadan bütünleşmesi tek tek millî politika güdülmesine ciddî bir engel teşkil edecektir. Andean Anaşması, bu açıdan, temelde Amerikan emperyalizminin yararınaydı.

Andean Anlaşmasının yarattığı kuşkulu hava, Lâtin Amerika gezisi heryerde kanlı olaylarla sergilenen Rockefeller'in Peru'ya sokulmaması ile dağılmış oldu. Peru Enerji ve Madenler Bakanı General Jorge Fernandez Maldonado bu konuda, **«Lâtin Amerika halklarının Rockefeller'in gezisine gösterdiği tepki, Üçüncü Dünyanın kendisini bağlayan zincirlerden ve her türlü ekonomik kölelikten kurtulma arzusunu amaçlayan ihtarıdır.»** demiş ve devam etmişti. **«Lâtin Amerika artık tekellerin pazarı veya sömürge olmak istememektedir.»** Bağımsız olarak kalkınma şiarı öne sürülmüştür. Tıpkı geçmişte olduğu gibi, ümitlerini İspanya sömürgeciliğini Junin ve Ayacucho savaşlarında dizleri üstüne çökerten Peru halkının kesin zaferine bağlayan Lâtin Amerika halkları, bugün de bizim ikinci defa bağımsızlığımız, dizleri üstünde yaşamaktan yorgun düşmüş bu kıta için büyük önemi bulunan ekonomik bağımsızlık için savaşmakta olduğumuza inanmıştır.

«Anti — Amerikan duygular, ekonomimizin üzerinde Demokles'in kılıcı gibi duran meşhur Hickenlooper düzenlemesi ile alevlenmiştir. Bu düzenleme bizi engellemeyeceği gibi bağımsızlığa doğru ilerlerken itici gücümüz de olacaktır. Bize karşı uygulanmış olan ve Peru — Amerikan ilişkilerine askerî açıdan büyük zararlar veren Pelly Düzenlemesi, mücadelemizi haklı kılan sebeplerden tekidir.»

TOPRAK REFORMU PROGRAMI İLÂN EDİLİYOR

Nihayet, Peru Devlet Başkanı General Velasco'nun 24 Haziran günü, özel şahıslara ait bütün toprakların devletleştirilip, bunların topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılacağını açıklaması, o güne kadarki reaksiyoner çıkışların bilinçli bir bütünlük kazanma eğilimini de gösterdi. General Velasco, IPC meselesinde öne sürdüğü, «Gaspedilen ve haksız olarak elde tutulan topraklar aradan yıllar geçse bile asıl sahiplerine geri verimesi» şeklindeki görüşünü Reform Kanununu açıklarken de tekrarlamış ve ilâve etmişti. **«Toprak, kendileri çalışmadan ondan gelir elde edenlere değil, fakat bizzat üze-**

rıhde çalışanlara ait olacaktır.» Devletleştirme, toprak sahiplerinin topraksız bırakılması anlamına gelmiyor, sahip olunabilecek topraklar belirli bir büyüklükle sınırlanıyordu. Bu, Velasco'ya göre toprağın sosyal fonksiyonunu görebilmesinin tek garantisiydi. Böylece latifundia ve minifundialara dayalı adaletsiz toprak düzeni değiştirilmiş oluyordu. Bu arada, parçalanmasında sakınca bulunan endüstrileşmiş büyük mülkler ise kooperatiflere dönüştürülecekti. Bu yolla, bunların tek bir birim olarak faaliyette bulunmaları sağlandığı gibi, herhangi bir imtiyaz veya istisna da tanınmış olmayacaktı. Kızılderililerin ortaklaşa kullandıkları araziler modern köylü komünleri haline getirilecek ve buralara öncelikle kredi ve teknik yardımda bulunulacaktı. **«Köylüler yüzyıllardır feodal beylerin baskısı altındaydı; fakat şimdi, ülkemiz endüstrileşmeye yönelecekken dayanacağımız dinamik bir güç olacaktır.»** diyordu General Velasco.

Peru Devlet Başkanı, aynı zamanda, askerî hükûmetin ülkede başlayan devrimci sürecin önündeki güçlüklerden korkmadığını da belirtti. General, **«Bu kanundan zarar görecek birkaç kişi bilmelidir ki, adaletin yerine getirilmesini geciktirmeye artık imkân yoktur. Kanun âdil ölçüler içinde, fakat mutlaka uygulanacaktır.»** diyordu. Velasco, yurtsever sayılamayacak olan oligarşiden korkmadıklarını, kamu oyunu aldatacak her teşebbüsü ve yeni kanunu sabote etme çalışmalarını önlemeye kararlı olduklarını söyledi. Yüzyıllardır sürdürdükleri kanunsuz hâkimiyetlerinin tehlikeye girdiğini gören yabancı ülkelere dayalı oligarşiye karşı halkı uyaran General Velasco, aynı zamanda, toplumun bütün millî sınıf ve tabakalarını da bu zor fakat kaçınılmaz kurtuluş yılında dayanışmaya çağırdı. Generalin, kanunu destekleyeceklerin de bulunduğunu belirttikten sonra, **«Köylüler, işçiler, öğrenciler, aydınların büyük kesimi, rahipler, millî sanayiciler ve meslek sahipleri.»** diye seslenmesi mücadelenin millî olanlarla olmayanlar arasında sürdüğünü özetliyordu.

Peru Devlet Başkanı General Juan Velasco Alvarado millî kahraman Tupac Amaru'ya ait, **«Köylüler, patronlar artık sefaletinizle beslenemeyecekler.»** sözünü tekrarlarken, milyonlarca dolar değerindeki arazinin sahibi Amerikalılar ve Amerikan şirketleri olan Peru'da Amerikan emperyalizmine o güne kadarki en önemli darbe indirilmiş oluyordu.

Bunun içindir ki, daha toprak reformunun ilânından üç gün önce, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hizmetindeki bazı gruplar Ayacucho'ya giden yolları tutmuş, hükûmet binalarını tahrip etmeye çalışmış, fakat köylülerden destek alan sivil muhafaza teşkilâtı bu karşı hareketi bastırmıştı. Ertesi gün de, topraklarının ellerinden alınacağına inandırılmış bir kısım köylülere Huanta kasabası işgal ettirilmişti. Tabachaca ve Ayuhuarana köprüleri ateşe verilmiş, telgraf hatları kesilmiş, elektrik merkezi ele geçirilmişti.

Olaylarla ilgili olarak yayınlanan hükûmet bildirisinde destekleri istenen köylülerin, işçilerin ve üniversite öğrencilerinin askerî hükûmetten yana kesin tutum takınması üzerinedir ki, iki günlük bedeli 18 ölü ve 66 yaralı olan bu faaliyetleri sürdürme olanağı kalmayan emperyalizm, toprak reformunun ilân edildiği gün Peru'lu generalleri iktisadî bir çıkmaz içinde boğma yolunda sahnedeydi. ABD hükûmetinin açıkladığına göre, Peru'nun toplam ihracatının yüzde 25'ini meydana getiren pamuk için kota 1250 tenden 450 tona düşürülüyor ve fiyatta da kilo başına 90 sentlik bir indirim yapılıyordu.

Bütün güçlüklere ve iktisadî baskılara rağmen, 8 Temmuz'da Belgrat'ta toplanan Tarafsız Ülkeler Konferansına katılınması, konferansın güçlü bir yankısı olmadığı halde, Peru açısından hazımsızlık yolundaki kararlılığın belirtisi oldu.

«HERHANGİ BİR DİĞER ASKERÎ CUNTADAN FARKLIYIZ.»

Peru'da bütün bu olanlar, ordunun statükonun korunmasında bugüne kadar Amerikan emperyalizmi ile işbirliği yaptığı Lâtin Amerika tarihine ters bir kayıt düşürmektedir. Peru Komünist Partisi, askerî yönetimi, benzer herhangi bir rejimden farklı bulmuyorsa da, Peru'lu generalleri Brezilya ve Arjantin'dekilerle bir tutmak gerçekten haksızlıktır. Olaylar Enerji ve Maden-ler Bakanı Fernandes'in, **«Biz herhangi bir diğer askerî cuntadan farklıyız. İnanılır, millici, devrimi başlatmış, bozuk sosyo-ekonomik yapıyı değiştirmeyi amaçlayan ve birkaç kişinin mutluluğunun büyük çoğunluğun sefaletine bağlı olduğu bu düzeni yıkmaya kararlıyız biz.»** şeklindeki sözlerini doğrulamaktadır. Diğer taraftan, anti-emperyalist güçlerin reformcu eğilimlerini bir takım sahtekârlıklarla ters yönlere kanalize eden ve Washington'un desteğine sahip Şili misali reformcu yöneticilerden de farklı görünmektedir Peru'lu askerler. Attıkları adımların Amerika engeline çarpması, anti-emperyalist çıkışlarını giderekten arttırmıştır. ABD ile katı olarak çatışmaya karşı çıkan Angel Valdivia ve Alberto Maldonado adlı iki Bakanın saf dışı bırakılması bu gelişmeyi doğrular. Washington'un Ulusal Kurtuluş bilincine varmasından korktuğu Küba yöneticilerini devirmek amacıyla giriştiği baskı ve şantaj teşebbüsleri hatırlanacaktır. Şeker kotasından silinme, petrol ambargosu, ekonomik abluka, CIA ve Pentagonun birlikte düzenlediği Playa Giro çıkartması birbirini izlemişti. O günlerde, kalkınmanın ancak ABD'nin emrine girmekle mümkün olacağını savunan işbirlikçi Peru hükûmeti Küba'nın ablukasına katılmıştı. Bugü ise, ABD'nin, tam bağımsızlık ve birkaç Amerikan şirketiyle işbirlikçilerinin elindeki ülke zenginliklerinin ulusun tümüne maledilmesi anlamındaki gerçek kalkınmaya hiçbir zaman göz yummayacağının farkına varmış askerler Peru'da yönetimi ellerinde tutmaktadır. Bu kez, Washington, Ulusal Kurtuluş bilincine varmasından korktuğu Peru'lu generalleri devirmek için baskı ve şantaj teşebbüsleri örgütlemekle meşguldür. Amerikan emperyalizmi Peru'ya karşı geçmişte Küba'ya olduğu kadar sert davranamıyorsa, bunun nedeni emperyalizmin artık eski rahatlığıyla hareket edememesidir. Yoksa emperyalizm yine aynı emperyalizmdir. Vietnam'da sürdürülen çağ dışı savaş bunu doğrular.

PERU'LU GENERALLERİN BAŞARI ŞANSI

Sosyalist ülkeler ise imzaladıkları ticaret ve kredi anlaşmalarıyla Peru'lu generallere destek olmağa çalışmaktadırlar. Destek olmanın dayandığı ölçü anti-emperyalist güçlerin dayanışmasıdır. Buna göre, geri kalmışlık, belirli ekonomilerin bir asır önce kapitalist kalkınmaya yol açan gelişme süreci doğrultusunda ağır ağır kalkınması değil, fakat insanlığın büyük kısmını meydana getiren bir grup ülke üzerine yağmacı güçlerin uzun sömürgecilik ve emperyalizm dönemleri boyunca zorla yükledikleri bir durumdur. Geri kalmışlıktan kurtuluşun ilk aşaması, bundan sorumlu olanların mağlûp edilmeleri ve kovulmalarıdır. Amerikan emperyalizmi ile sürekli çatışan Peru'lu generallerin desteklenmeleri böylece gerçek bir zorunluluktur.

Askerî rejimin ayakta kalabilmesinin önde gelen şartı, gerçekleştirilen hamlelerin halk tabanına oturtulmasıdır. Lâtin Amerika'daki reformcu atılımların ortak kaderini paylaşmaktan kurtulmanın tek ölçüsü budur.

Başlangıçta askerî hükûmetin yığınlarla kaynaşmış bulunduğunu söylemek güçtü. Bakkallarda 10 ilâ 14 soles'e satılan pirincin kilosu 8 1/2 soles'den askerî kamyonlarla satılması ve diğer benzer denemeler askerî rejimin kaypak bir zeminde yürümesini önleyecek güçte değildi. Peru — ABD çatışması sertleştikçe, işçilerin Amerikalıların elindeki Toquepala bakır madenlerini ve La Oroya maden kasabasını, köylülerin ise Cerro de Pasco Corporation'a ait toprakları ve Ayacucho şehrini işgal etmeleri, yığınların özlemlerini de dile getirmekteydi. İşçi ve köylülere önceleri sert davranan askerler, ABD ile çatıştıkça bu millî sınıf ve tabakalarla gerçek bağlar kurdu. Uygulanması için çaba harcanan «Âcil Durum Plânı» nın ve özellikle toprak reformunun bu çerçeve içindeki en önemli yakınlaşma hamleleri olduğu açıktır. Amerikan emperyalizminin bir dayanağını yıkan ve feodal sömürü altında ezilen geniş halk yığınlarının özlemlerini karşılayan anti-feodal devrimin başarısı halinde, Peru halkının geniş saflar olarak Amerikan emperyalizmine karşı durmasının gerçekleşeceği şüphe taşımaz. Toprak reformu için reaksiyoner gruplara karşı hükûmete destek olan işçi ve köylü yığınları bu yolda öncülük etmişlerdir.

Ordu — gençlik dayanışması da ABD ile çatışmalar şiddetlendikçe gelişmiştir. Geçen yıl Aralık ayında, askerî yönetim, polisin üniversiteye girmesini mümkün kılan ve üniversite organlarında öğrencilerin temsil edilmesini önleyen bir kanun çıkartınca San Marcos, Arequipa, Cuzco ve Huan Cayo üniversiteleri işgal edilmiş, sert çatışmalar doğmuştu. Buna rağmen, öğrenciler sürekli olarak Amerikan emperyalizmine karşı, askerî hükûmet lehinde büyük gösteriler düzenlediler. Amerikan emperyalizmine karşı gençlikle dayanışmanın önemini gören generaller, kısa zamanda üniversite kanununu değiştirerek öğrencilerin demokratik haklarını tanıdılar. Diğer taraftan, aydınlar, rahipler, millî sanayiciler ve diğer meslek sahipleri de Peru'lu generallerin dayanışma içinde olmak istedikleri güçler Amerika'ya karşı kesin bir tutum takınılmayan Mart ayına kadar gazetesinde, hükûmeti komünist sızmalarına karşı uyaran ve döviz piyasasının denetimine karşı çıkan Amerikan taraflısı malî oligarşinin önde gelen siması Pedro Beltran'ın da sesi kısılmış durumda. Önce Washington, sonra da General Velasco ile görüşme imkânı yok artık. Oligarşinin yurtsever olmadığı ve yabancı devletlerle işbirliği yaptığı hükûmetin resmî beyanı haline gelmiş durumda.

Bir de, 1965 gerilla hareketinde tutuklanıp hâlen Peru hapisanelerinde bulunan devrimciler var. ECLA Kongresi için Peru'da bulunan Küba delegasyonuna hapisaneden yolladıkları mesajda şöyle diyorlar: **«Bizlerin hapiste bulunması ülkemizin geçirmekte olduğu büyük krizin kaçınılmaz sonucudur. Vatandaşlarımızın emperyalizmin boyunduruğundan hızla kurtulmak ve yeni, bağımsız ve sosyalist bir ülke kurmak konusundaki ümitleri bugün eskisinden daha güçlüdür.»**

Bu mu, işçi sınıfı örgütü?

Yunus Kılıç

TİP Genel Merkezinin 7 Temmuzda yayınladığı Basın Bülteni Partideki küçük burjuva sapmasının ve işçi sınıfının devrimci ideolojisinin inkârının son belgesi olmuştur. Bülten, M. Ali Aybar'ın Aksaray köylerindeki konuşmasını şöyle özetlemektedir:

«Türkiye'nin kurtuluş yolu köyden geçiyor... Bugün için devrimci ağırlığı gene onlar, köylü teşkil ediyor... Çünkü işçiler, küçük esnaflar, küçük memurlar köylü kadar ezilmemektedirler. Köylüler kadar horlanmamaktadırlar. Bunlardan hiç birisi, köylü vatandaşlarımız gibi güvensiz durumda değillerdir.»

TİP'nin, işçi, emekçi, köylü ittifakını temsil eden çarklı başaklı amblemi terkedip, köylü resmini amblem olarak almasından sonra, Genel Başkan Aybar'ın bu konuşmaları, oportünist TİP yöneticilerinin işçi sınıfı ideolojisi ile bir ilişkileri kalmadığının en açık ifadesi olmaktadır.

«Çünkü işçiler... köylü kadar ezilmemektedir.» Oportünist TİP yöneticileri en devrimci sınıf olarak köylüleri göstermektedir. Oportünistlere göre, «en çok ezilen, en devrimcidir.»

Çağımızın en devrimci sınıfı işçi sınıfıdır. Ve çağımız proleter devrimleri çağıdır. Bu gerçek, çağımızda emperyalizmin boyunduruğu altındaki yarı-feodal veya sömürge ülkelerinin önündeki devrimci adım olan milli demokratik devrim safhası için de, sosyalist devrim safhası için de geçerlidir. Millî demokratik devrim, işçi sınıfı öncülüğünde, yoksul ve orta köylülerin, küçük burjuvazi ve millî burjuvazinin devrimidir. Sosyalist devrim ise, öncü olan işçi sınıfının yoksul köylülerle ittifakına dayanır.

İşçi sınıfının en devrimci sınıf olması, onun en ileri üretim biçimi olan sosyalizmi gerçekleştirecek sınıf olmasından ileri gelir. Kollektif mülkiyet, işçi sınıfının mülkiyet biçimidir.

Oportünist TİP yöneticileri, işçi sınıfına bilinç kazandırma ve örgütleme, ona devrimci ideolojisini verme ve işçi sınıfı saflarından devrimci kadrolar yetiştirme görevini benimsemedikleri gibi, proleter sosyalistlerinin bu görevi yerine getirmesini de baltalamaya çabalamışlar, devrimci kitaplara ve devrimci eyleme karşı sistemli bir mücadele yürütmüşlerdir. Oportünistler, parlâmentoya girmeyi tek amaç haline getirince, kitleleri tıpkı hâkim sınıf partileri gibi bir oy deposu olarak görmüşler ve sayıca en kalabalık olan köylü sınıflarına yönelmişlerdir. Feodal ilişkiler içinde yaşayan toprağa bağlı köylüler olsun, az topraklı ve orta köylüler olsun menfaatı emperyalizm ve işbirlikçileri ile çelişen, millî demokratik devrim mücadelesinin dayandığı sınıflardır. (Köy proletaryası ise, doğrudan doğruya işçi sınıfının bir parçasıdır.) Köylü sınıflarının devrimciliği gerçeği hiç şüphe yok ki tartışma götürmez. Ancak, «işçilerden daha çokezildikleri» gerekçesiyle içinde birçok sınıfı barındıran köylü'yü «en devrimci» güç ilân etmek, sosyalizmin biliminin ve dolayısıyla gerçeğin inkârının son örneğidir.

TİP yöneticileri köylülere «En devrimci sizsiniz!», şehire dönünce işçilere, «En devrimci sizsiniz!» diye hitap ederek oportünizmin zirvesinde âvâre dolaşmaktadırlar. Devrimcinin görevi, sosyalizmin biliminin öğrettiği gerçekleri belirtmektir. Yoksa dalkavukluk yapmak değil.

Bütün bu herzelerden sonra TİP'in «İşçi sınıfının örgütü.» olarak ilân edenler de (Bkz. Emek Dergisi), işçisınıfının devrimciliğini küçümseyenler kadar oportünizme hizmet etmektedir. Proleter devrimcileri, oportünizmin yönettiği bir partiyi «işçi sınıfı örgütü» olarak ilân edip, kitleleri aldatmaz.

Ama Türkiye'deki işçi sınıfı mücadelesinin birikimini de bağrında taşıyan bir partiyi gerçek işçi sınıfı örgütü haline getirmek için mücadele eder. Hedef: TİP'ineişçi sınıfının devrimci düşünce ve eylemini hâkim kılmaktır. Oportünizmle amansız mücadelenin sebebi de budur. (İşçi Sınıfı Örgütü konusunda, bkz. Aydınlık 10. sayı. «İdeolojik Birlik ve Örgüt» başlıklı yazı.)

---

sosyalist literatürde terimler ve kavramlar

Kapitalizmle ilgili notlar

MAKİNA ÜRETİM KOŞULLARINI DURMADAN ALTÜST EDER

Makinanın bir üretim dalında kullanılması derhal ötekilere de atlar. Verim artınca ham madde ihtiyacı da artar. Yeni makinalar yapmak gerekir. Bunların üretimi için enerji kaynaklarının da genişlemesi, kömür, demir vb.. üretiminin artması gerekir ve böylece gider...

Makinaların gelişmesi sosyal iş bölümünü de arttırır. Yeni yeni üretim dalları meydana gelir.

Sanayideki teknik ilerlemeler «durmadan fabrikadan bazı işçileri uzaklaştırır veya yeni müracaat edenlerin yüzüne kapıları kaparken fabrikaların salt niceliksel yayılışı bu işten çıkarılan işçilerle birlikte yeni kontenjanları da yutar. İşçiler böylece arka arkaya bir itilir bir çekilirler, bir yandan bir yana savrulurlar ve, bu itilme ve çekilme hareketi, işe alınanların yaşında, cinsiyetinde ve maharet derecesinde devamlı değişikliklerle birlikte gider (Kapital).»

Büyük sanayi manifaktürleri, ev işçiliği yapanları ve zanatçıları gitgide yoksullaştırır.

Fakat bütün bu olumsuz etkileri, kapitalizmin başlangıcında sefaletlerinin asıl nedenini anlamayıp makinaları tahrip eden işçilerin yaptıkları gibi doğrudan doğruya makinanın kendisine yüklememek gerekir. Suç, makinanın kapitalist düzenin özel mülkiyet ilişkileri içinde kullanılması ve makinanın yarattığı üretim fazlalığının kapitalist kârı arttıracak şekilde kanalize edilmesindedir. İnsanı ve insanlığın ilerlemesini birinci amaç kabul eden bir ekonomik düzende büyük sanayi ve «Fabrika sistemi, geleceğin eğitiminin yani belli bir yaştan sonra bütün çocuklar için üretici emeği, eğitimle ve beden eğitimi ile birleştirecek, ve bunu yalnız sosyal üretimi arttırma metodu diye değil fakat tam ve yetkin insanlar yetiştirmenin biricik yöntemi olarak yapacak olan eğitimin ilk tohumunu attı (Kapital).»

Büyük sanayi politeknik öğretimi sağlayacaktır. Tarım emeği ile sanayi emeği arasındaki farklar yavaş yavaş yok olacaktır. Gittikçe daha yaygın bir eğitimle, doğrudan doğruya üretime ayrılan zamanın gitgide azalması sayesinde insanlar çok çeşitli işleri yapabilecek duruma gelecekler, bilinçleri genişleyecek, yalnız üretim mekanizmasını değil sosyal mekanizmaları da tümüyle anlayabilecek kavrayabilecek duruma geleceklerdir. Tam gelişmiş eksiksiz bireyler olacaklardır.

Her ne kadar kadın ve çocuk emeğinin kapitalist sömürüsü korkunç sonuçlar doğurmuşsa da kadınların üretime katılmaları kapitalist üretim ilişkilerinin ortadan kalkacağı zaman için yeni aile ilişkilerinin tohumlarını atmaktadır. Bu yeni aile münasebetinin temeli kadının kurtuluşu, yâni kadının üretici bir sosyal unsur olması ve erkekle eşitliğinin sağlanmasıdır.

İleri teknik bütün insanlığın hizmetine girdiği, üretici güçlerin muazzam gelişmesi görülmemiş bir üretim artışı sağladığı ve emperyalizmin savaş siyasetinin taleplerine göre değil de insanın, doğrudan doğruya insanın çok yönlü yaşantısını geliştirmesi amacına göre ayarlanan üretim bütün insanların her çeşit ihtiyaçlarını doyuracak düzeye vardığı zaman, yalnız o zaman teknik tüm insanlığa gerçekten mutluluk getirecektir.

Oportünistler proletarya saflarının bozguncusudur!

Ömer Özerturgut

Emek dergisinin yedinci sayısında, Behice Boran'ın, «Azıtan Sağ Karşısında Dağınık Sol» başlıklı bir yazısı yayınlanmıştır. Bu yazı küçük burjuva oportünistlerinin gerek Türkiye şartlarını tahlilinin gerekse stratejik yanlışlıklarının bir belgesidir. Boran yazısında ayni zamanda proleter sosyalistlerine eleştiri yöneltmekte, ilkeleri olmayan kof bir birlik önermektedir. Şimdi Boran'ın belli başlı yanılmalarını ele alacağız ve bunların karşısında görüşlerimizi açıklayacağız.

İRTİCA KARŞISINDA BORAN

Boran, irticaın Kayseri'de ilerici aydın öğretmenlerimize saldırısı karşısında şunları diyor; «İlericiler, sollar, sosyalistler gericiler kadar bile örgütlü, hareketli, mücadeleci olmazlarsa (aslında çok daha fazla böyle olmaları gerekir) dillerden düşürülmeyen anti-emperyalist, millî bağımsızlıktan ve Anayasadan yana mücadele nasıl kazanılacak, düzen emekçi halk kitlelerinden yana nasıl değişecek?»

Bu durum Boran'ın ifadesiyle, «En çok canını sıkan şey» imiş!

Boran bunu düşünmekte biraz geç kalmışa benzer. Bildiğimiz Boran'ın daima güç birliğine karşı çıktığıdır. Boran sıkıştığında, «İlericilere, sollara, sosyalistlere» güç-birliği çağrısı yapmaktadır. Nerede kaldı «Sosyalist Devrim» çığlıklarınız? Öyle kapalı salonlarda çığlıklar atmak kolaydır, ama mücadelede sıkıştın mı cephe çağrını kim dinler?

Hem «ilerici», «sol» dediğin Kemalist küçük burjuva bürokrasisini karşı güçler safında göstereceksin, onunla uzlaşmaz bir mücadele yürüteceksin, hem de sıkıştığında «irtica karşısında birleşelim» diyeceksin. Bu çağrıyı kim kimler, kim ses verir? Aksine bu cephe çağrıları senin güçsüzlüğüne verilir. Sosyalistler, bilimsel olarak sınıflar arasındaki çelişkileri tahlil ederek, işçi sınıfının müttefik ve düşmanlarını tesbit ederler. Yoksa olaylara göre tutum değiştirme ve yalpalama küçük burjuvaziye has bir özelliktir.

İRTİCAYI DOĞRU TAHLİL EDELİM

İrtica, bizim gibi kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin hâkim olduğu bir ülkede bu alt yapının ideoloji kırıntısıdır.

Yarı bağımlı ve yarı feodal ülkelerde irtica, millî kurtuluş mücadelesinin baş düşmanıdır.

Emperyalist sömürünün devamı, millî kurtuluş bilincinin köreltilmesi için emperyalizm ve işbirlikçileri kendilerine en gerici ideolojileri silâh yaparlar. Bütün dünyada emperyalizm en gerici güçlerle karşı devrimin ittifakını kurar. Bu ittifak; millî kurtuluş bilincine karşı, geri üretim ilişkileri içinde olan kitleleri, dinci-gerici düşünce içine hapsederek egemenliğini sürdürür.

Bugün ülkemizde de böyle olmuştur. Emperyalizmin hâkimiyet ve sömürüsüne giren ülkemizde, Amerikan emperyalizmi dinci-gerici akımların başlıca destekleyicisidir.

Bağımsızlık mücadelesi veren güçlere, ilerici aydınlara, sosyalistlere karşı irticaın diş bilemesi ve saldırıları bu görüşü doğrulamaktadır.

İrtica karşısında lâiklik ilkesini savunmayı «Halka ters düşer» endişesi ile yapmamak yanlıştır. Sosyalistlerin görevi irticaı emperyalizmden ayrı görmemektir. Onun ardındaki gücü bütün millici sınıf ve tabakalara açıkça göstermektir.

Bugün küçük burjuva reformcularının, asker-sivil zümrenin devletin lâiklik ilkesine sıkı sıkı sarıldığı ve onu irticaa karşı savunduğu açıktır.

Ancak irtica ile mücadeleyi, emperyalizm ile mücadeleden ayırmamız gerekir. Elbette sosyalistler lâiklik için mücadeleyi soyutlamazlar. Yapılacak şey şudur;

Sosyalist bir parti olarak üyeleri işçi sınıfının devrimci ideolojisiyle donatmak ve bütün millici sınıf ve tabakalara gayri millî ittifaka karşı; millî kurtuluş bilincini aşılamak.

Bu iş; özellikle köylülerin geri üretim içindeki küçük burjuva tabakalarının kutsal duygularından istifade ederek, dinî ideolojiyi kendine silâh yapan emperyalizmin oyunlarını açığa çıkarmaktır. Bütün Ortadoğu'da petrol şirketlerinin muazzam sömürüsünün devamı için, petrol şirketlerinin Arap şeyhleriyle birlikte olduğunu, yurdumuzda da geri akımları desteklediklerini anlatmaktır.

Bu, kökleri halkımızın yüzyıllarca öncesine dayanan tarihimizin, millî Kurtuluş Savaşımızın kitlelere ulaştırılması mücadelesidir. Bu ideolojik mücadeleyi kitlelere yön veren eylemlerle yürütmeden, irtica ile mücadele etmek mümkün değildir. Bu zorlu iş, 1. Millî Kurtuluş Savaşımızda başarılmıştır. Bugün de bütün dünyada; Orta — Doğu'da, Güney Amerika'da, Vietnam'da başarılmaktadır. Türkiye'de de er geç millî kurtuluş bilinci kitlelere mal olacaktır. Yeter ki sosyalist devrim gevezelikleri ile kendimizi avutmayalım.

GÜÇBİRLİĞİ HAKKINDA

Boran yazısında, «Böyle bir olay karşısında dahi ilericiler, sollar, sosyalistler — aralarındaki tartışmalar mahfuz kalarak — gericilere karşı ortak etkin bir tepkide bulunmazlarsa ne zaman nerede bulunacaklardır? Zaten işbirliği, güçbirliği demek, aralarında ayrılıklar bulunanların bazı temel ortak noktalarda birleşebilmeleri demektir. Ayrılıklar yoksa, esasen işbirliği, güçbirliği, dayanışma söz konusu olamaz, hepsi ayni hareket ve örgüt içinde olurlar» demektedir.

Şimdi Boran'ın sırayla güçbirliği hakkında temel hatalarını gösterelim:

1 — Güçbirliği terimi üzerine:

Boran «İşbirliği, güçbirliği» demekle terim kargaşalığı yapmaktadır. «İşbirliği» terimi devrimci cephe için kullanılmaz. Proleter devrimciler bilimsel sosyalist literatürdeki terimlere sadıktırlar. Terimler üzerinde kargaşalık yaratmak oportünizmin hastalığıdır. Şayet terimler, anlamını yitirirse, ya da ihtiyaçlar başgösterirse yeni anlamları karşılamak için yeni terimler gereklidir. Terimleri; nihayet bir kelimedir diye geçiştirmek yanlış olacağından üzerinde durmak gerekmektedir. Oportünizmin terimleri yozlaştırmasına karşı da mücadele şarttır.

Güçbirliği; sınıflararası bir birlik olarak kullanılır. Sınıflararası birleşmiş cepheyi ifade eder.

İşbirliği; proleteryanın sınıf hedeflerinin burjuvazinin sınıf hedeflerine bağlı kılınmasıdır. Proleteryanın sınıf çıkarlarının hâkim sınıflara satılmasıdır. Görüldüğü gibi bu ciddiyetsizlik vahim hatalara yol açmaktadır.

2 — Güçbirliğinin hedefi üzerine:

Güçbirliğinin hedefi Boran'ın anladığı gibi herhangi bir konuda birleşmek, sonrada ayrılmak değildir. İrticaa karşı birleşmek değildir. Güçbirliğinin hedefi; ülkemizde Millî Demokratik devrimi gerçekleştirmektir. Güçbirliği sıkışılınca başvurulan bir savunma taktiği değil, millî demokratik devrim hedeflerinin gerçekleşmesi için proleteryanın sağlaması gereken millî cephedir.

Güçbirliğinin hedefini inkâr etme, ya da gözden kaçırma kurnazlığının gereği; Sosyalist devrim hedefinin gizlenmesidir. Güçbirliği kurnazlık değildir. Diğer sınıfları aldatmak için uydurulmamıştır. Güçbirliği emperyalizmle çelişen ortak menfaatlerin üzerine kurulur. Bu, zorunlu bir birliktir, ilkeleri olan bir birliktir.

3 — Güçbirliğinin temeli

Boran, güçbirliğinin temelini de gözlerden kaçırmaya çalışıyor. Sınıf tahlillerini bir kenara itiyor, sınıf mücadelesi yerine sosyal barış ilân ediyor. Güçbirliği irticaa karşı soyut olarak kurulamaz. İrticaın dayandığı belli bir sınıf temeli vardır. Bu temel emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi, feodalite ortaklığıdır. İrtica bu sınıfların hareketidir. İrticaın sınıf temelini reddetmek güçbirliğinin dayandığı sınıf temelini reddetmek anlamına gelir.

Güçbirliğinin temeli; emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve feodalite üçlüsü ile menfaati objektif olarak çelişen bütün millî sınıf ve tabakalardır.

4 — Güçbirliğinin mücadele yöntemi:

Güçbirliğinin yöntemi sadece Boran'ın dediği gibi «Gericiliğe dur, Türkiye Endonezya değildir» mitingleri, yürüyüşleri düzenlemek değildir.

«Türkiye'de 27 Mayıs Anayasasının tanıdığı demokratik hak ve özgürlükleri son zerresine kadar kullanmak, demokrasiyi faşist baskılardan ve emperyalizmin tasallutundan korumak, bunun yanında bugün Türkiye'de emperyalizm ile millici güçler (demokrasi taraftarları) arasındaki kuvvet dengesinin tâyin ettiği sınırlı demokrasinin alanını genişletmek, özgürlük ortamının bütün şartlarıyla var olması mücadelesinde mevziler kazanmak» (Doğu Perinçek, Gerici Parlementerizme Karşı Gençlik ve Millî — Demokratik Güçbirliği, Aydınlık, Sayı: 7, s. 17)

Behice Boran bu yöntemi benimsemiş gözükmektedir. Bu proleter devrimcilerin başından beri koyduğu yöntemdir. Bu yöntemi kabullenmek sözle de olsa yetmez. Zira demokrasiye saldırılar oldukça bu yöntemi hatırlamak, hava yumuşayınca dört duvar arasında sosyalist devrim gevezeliğiyle demokratik güçlerle dayanışmayı bir kenara itmek sapmadır.

(Devamı 16. Sayfada)

HEDEFİMİZ

TİP'te devrimci ilkeler etrafında birlik

Bakırköy'lü iki üye arkadaş, toplantılarını yapmayan ilçeye ait defterleri de kaçıran yöneticiler hakkında, ilçelerin durumunu görüşmek için gittikleri il binasında tartaklanmıştır. İki kişiye karşı zorbalık yürüten il başkanı ve diğer yöneticiler adi bir mücadele yürütüyorlar. Proleter devrimcileri il yöneticilerinin bu kahpece tutumuna karşı gereken cevabı zamanı geldiğinde vereceklerdir.

Türkiye İşçi Partisinde proleter sosyalistlerinin yürüttüğü devrimci mücadele karşısında, oportünist parti yöneticileri ve onların klikleri geriliyorlar. Sahte sosyalistlerin maskeleri düşürülüyor.

Tabanda bütün dürüst parti üyeleri, sosyalizmin bilimi etrafında sarsılmaz devrimci ilkeler etrafında kenetleniyor. Bu birlik giderek parti yönetiminden sosyalizmin ideolojik düşmanlarını alaşağı edecektir. Yerine proleter sosyalistlerinin devrimci iktidarı gelecektir. Şimdiden bu gelişmenin müjdecisi olayları görmekteyiz.

Bakırköy, Beşiktaş, Yalova, ilçelerinin yaptıkları çağrılar bütün İstanbul ilinde ve yer yer Anadolu'daki teşkilâtlarda yankılanmıştır. Proleter devrimcileri bu mücadeleyi bulundukları her yerde yürütmelidirler. Partinin bütün dürüst unsurlarını saflarımıza kazanmalıdırlar.

İSTANBUL İLİNDE GELİŞEN MÜCADELE

Zeytinburnu'nda:

Zeytinburnu ilçesinde genç devrimcilerin isteği üzerine, ideolojik eğitim çalışmalarına başlanmıştır. Geçtiğimiz pazar günü Zeytinburnu'nda yapılan toplantıya üyelerin büyük çoğunluğu katılmışlardır.

Bir süreden beri yöneticisiz durumda kalan ilçenin yeni geçici yönetim kurulu, bu toplantıda hazır bulunmuştur. Eğitim çalışmaları için gençlik kolunun yaptığı çağrıyı tüzük açısından uygun bulmadığını belirten başkan, gençlik kolundaki arkadaşları eleştirmiştir.

Daha sonra, toplantıya katılan başka ilçelerden gelenlerin ve Zeytinburnu üyelerinin büyük çoğunluğunun isteği üzerine parti sorunları ve eğitim meselesi hakkında tartışmaya geçilmiştir.

Yönetim kurulu adına konuşan Osman İşçi arkadaş, parti içinde sosyalizmin bilimin öğrenilmesi için eğitim çalışmaları yapılmasının zorunluluk olduğunu bildirmiştir.

Beşiktaş ilçesi üyelerinden Metin Atılal, Cemile Çerçel, İhsan Memoğlu ve Nail Satlıgan arkadaşlar parti içinde kendi ilçelerindeki sorunları anlatmışlardır. Bu sorunların çözümünün mutlaka elbirliğiyle çalışmakla mümkün olacağını anlatmışlardır.

Parti içi eğitim meselesinin mutlaka yapılması konusu bütün üyelerin de buna katılması kararlaştırılmıştır. Her pazar günü de eğitim yapılması, parti meselelerinin tartışılması kararlaştırılmıştır.

Yalova'da:

Yalova İlçe Yönetim Kurulu, geçen hafta dergimizde yayınlanan bildirisi üzerine, İl Yönetim Kurulu tarafından feshedilmiştir.

Bildiri bütün parti üyelerini devrimci ilkeler etrafında, oportünizmin yıkıcı yönetimine karşı mücadeleye çağırıyordu.

İl Yönetim Kurulu bu ilçede seçim işlerini bile gözden çıkararak, fesh işlemini sağlamıştır. Yalova İlçesi Yönetim Kurulunun isteğiyle düzenlenen bir toplantıda partinin bugün içinde bulunduğu dağınıklık ve çözümleri hakkında konuşulmuştur.

Yalova'lı üyeler toplantıyı ilgiyle izlemişlerdir. Parti meseleleri hakkında görüşlerini belirtmişlerdir.

İşçi partisinin ancak, işçi sınıfının devrimci ideolojisini eylem kılavuzu kabul etmesi ve onun ışığında devrimci stratejiyi uygulamasıyla, mücadelenin başarıya ulaşmasının mümkün olacağı gerçeği tesbit edilmiştir.

Toplantıda İl Yönetim Kurulunun feshi kararını üyeler kabul etmediklerini bildirmişlerdir. Hiçbir eylemi olmayan ilin yoz yöneticilerini şiddetle eleştirmişlerdir. İlin bu kararına karşı hep birlikte direneceklerini bildirmişlerdir.

AÇIK HAVADA KONSER!

Oportünist il yöneticileri, seçim masraflarını karşılamak amacıyla Açıkhava Tiyatrosunda konser verdirmişlerdir.

Her meseleyi «aman seçimleri atlatalım» endişesiyle çözümlemeye çalışan il'in bu konseri de devrimci mücadele anlayışları bakımından ilginçtir.

İl yöneticilerinin bilinçsiz üyelere emir vererek gazetenin okunmasını engellemek istedikleri hattâ İŞÇİ — KÖYLÜ gazetesinin «GERİCİ», «SAĞCI» olduğunu bilinçsiz üyelere söylediği anlaşılmıştır.

Arkadaşlarımız, bütün engellemelere kulak asmayarak, gazeteyi satmaya devam etmişlerdir. Engellemeler karşısında bir çok dürüst bilinçli partili kardeşlerimiz satısa katılmıştır. Böylece efeliklerini söktüremeyen işçi-sınıfının ideolojik düşmanları, çareyi gazete satan arkadaşlarımızla kavga çıkarmada aramışlardır. O da sökmemiştir. Zira faşist sal dırganlara, her türlü baskılara karşı gazetenin satışını yapan arkadaşlarımızın devrimci yüreklilikleri, oportünistlerin lâftaki keskinliğine benzemez. Onlar devrimcilere karşı sinsice ve kahpece mücadele etmektedirler. Eğer güçsüz ve az sayıda arkadaş bulurlarsa tepesine bineceklerdir.

İŞTE ÖRNEĞİ: İL'DE BAKIRKÖY ÜYESİ İKİ GENCE KARŞI SALDIRI

Bakırköy ilçesinde, bir aydır uğramayan yönetim kuruluna rağmen toplantılar düzenli olarak yapılmaktadır. Eğitim çalışmaları sürdürülmektedir.

Bütün üyeler İŞÇİ — KÖYLÜ gazetesini köylerde ve fabrika önlerinde satarak devrimci ideolojinin propaganda çalışmalarına katılmaktadırlar.

Bakırköy'lü iki üye arkadaş, toplantılarını yapmayan, ilçeye ait defterleri de kaçıran yöneticiler hakkında, ilçelerin durumunu görüşmek için gittikleri il binasında tartaklanmıştır. İki kişiye karşı zorbalık yürüten il başkanı ve diğer yöneticiler adi bir mücadele yürütüyorlar. Proleter devrimcileri il yöneticilerinin bu kahpece tutumuna karşı gereken cevabı zamanı geldiğinde vereceklerdir.

Beşiktaş'ta yapılan bir toplantıya geldikler'nde «Belki de bizi döveceksiniz» diye merhamet dileyenlerin, iki kişi karşısında aslan kesilmeleri bizce şaşılacak şey değil.

Proleter devrimcileri ideolojik mücadelesini yılmadan sürdürecekler ve partideki bütün üyeleri devrimci saflara katacaklardır. Oportünistlerin oyunları her zaman boşa çıkacaktır. Masum ifadeli yüzlerinin altındaki çirkin kimlikleri her geçen gün açığa çıkacaktır. İşte o zaman bugünkü bilinçsiz üyeler, yanlış telkinler altında kalan üyeler, onlara en ağır cevabı vereceklerdir. Zira yalanlarla, asılsız suçlamalarla gerçekler gizlenemeyecektir. Devrimci olan gerçeğin kendisidir.

Beykoz İlçesinde

Beykoz ilçesinde geçen hafta eğitim çalışmalarına başlanmıştır. İlk toplantıda «devrimci teorik eğitimin önemi» konulu seminer yapılmıştır. Bu seminerde teori ve pratiğin birliği ilkesi anlatılmıştır. Üyeler parti yöneticilerinin tam tersine sosyalizmin bilimini öğrenme bakımından büyük ilgi göstermişlerdir.

Devrimci eğitimin, devrimci mücadele için şart olduğu anlatılmıştır. Devrimci teori olmadan devrimci mücadelenin yürütülmeyeceği, pratiğin devrimci teori ile birleşmezse körcesine karanlıkta gideceği ve teorinin pratiğe yönelmezse amaçsızlaşacağı, kuru bir bilgi halinde kalacağı anlatılmıştır.

Devrimci teorik eğitimin, kitapları okumakla olacağı, aramızda yapılacak tartışmalarla sindirileceği ve eylem içinde de uygulanacağı anlatılmıştır.

Beykoz ilçesi yönetim kurulu, bütün üyelerin devrimci teorik eğitim isteğini gözönüne alarak eğitim çalışmalarını düzenlemeye karar vermiştir. O toplantıda üyelerle birlikte gelecek seminerin konusu tesbit edilmiştir.

Üyeer hepsini en çok kilgilendiren meselenin partinin genel meseleleri, partideki bugünkü ayrılıkların sebepleri, çözümü olduğunu bildirmişler ve bu konuda seminer yapılması kararlaştırmışlardır.

31.7.1969 tarihinde Beykoz İlçesinde ikinci eğitim semineri düzenlendi. Seminere bütün üyeler ve diğer ilçelerden gelen üyeler katıldı.

Toplantı başlamadan önce Sarıyer İlçe Sekreteri olduğunu söyleyen bir arkadaş, herkesin önünde «Burayı devrimciler basacakmış korumaya geldik» demiştir. Arkasından TİP açık hava gecesinde satılan İŞÇİ — KÖYLÜ gazetesini sattırmamak icin il başkanının emir verdiğini söylemiştir. Ayrıca bu gazetenin «Sağcı gazete» olduğunu söylediğini, anlatmıştır. Hâlâ daha meselenin farkında olmayan bu bilinçsiz arkadaşa, hemen oradan İŞÇİ — KÖYLÜ gazetesi çıkarılıp verildi. Arkadaş gazeteyi okudukça şaşırdı. Sonunda il yönetim kuruluna resmi yazıyla başvuracağını ve hesabını soracağını söyledi.

Seminere başlanmış ve büyük bir ilgi ile izlenmiştir. Semineri sabote etmek icin diğer ilçelerden oportünistler de gelmişlerdir.

Beşiktaş ilçesinde 25 Temmuz 1969 günü yapılan toplantıya 50 nin üstünde TİP üyesi katılmıştı. Tepeden inme il yöneticileri, toplantıdan önce ilçeyi boşaltmışlar ve üyeler yere oturarak toplantı yapmışlardı.

SEMİNER

Partinin kuruluşu, sınıf yapısı, hakkında incelemeler anlatılmıştır. Partideki çelişkiler de şu şekilde sıralanmıştır:

1. Sosyalizmin bilimi konusunda ideolojik çatışma
2. Devrimci strateji konusunda
3. Örgütlenme ve eylem konusunda
   a. Devrimci mücadelenin reddi
   b. Parlementerizm hastalığı
4. Uluslararası konularda
5. Türkiye'deki demokratik mücadele konusunda
6. Yönetici — Taban çelişkisi
7. Sendikacı — İşçi çelişkisi

Çelişkiler tek tek sıralanırken, oportünistler de tek tek kapıdan çıkıp gittiler. Bu arada, ile ispiyon yaparak, sosyalist devrim mücadelesi yapan birisini de Beykoz'lu devrimci arkadaşlar, «Ters yoluna» uğurladılar.

Çelişkilerin doğru tesbitinden sonra bunların doğru çözümleri anlatıldı. Bütün üyeler seminerlerin devam etmesini istediler.

MANİSA'DA

TİP Manisa İl Yönetim Kurulu da seçimlerde listelerin başına merkezden kontenjan tâyinine karşı olduğunu, genel merkeze bildirmiştir. Adaylık için üyelere yapılan çağrı sonunda isteyenlerin adaylıkları tesbit edilmiştir.

MALATYA'DA:

Doğanşehir, Arapkir, Akçadağ, Arguvan Hekimhan Ilçe Yönetim Kurullarının ve Malatya Merkez İlçesi üyelerinin parti mücadelesi hakkında yayınladıkları bildirinin bazı bölümlerini veriyoruz:

KARDEŞLER :

Sizler köylerde, ilçelerde ve şehirde olmamız bakımından partiyle olan irtibatınız partimiz içindeki çıkarcılar tarafından kasden kesildiği için parti içerisindeki anlaşmazlıklara tamamen yabancı bırakıldınız Emekçi, işçi ve kardeşleriniz olarak sizlere geçen olayları kısaca anlatmak ve uyarmak görevi bizlere düşmektedir.

Parti binamız sekiz aydan beri İl ve merkez ilçe yöneticileri tarafından bütün partili üyelerimize maksatlı olarak kapalı tutuluyor. Halbuki partimizin devamlı açık tutulması ve üyelerimizi burada bir okul gibi çalışması ile eğitip dâvaya kazanılması ve onların bilinçli birer militan olarak yetiştirilmesi gerekmektedir.

Neden böyle yapılmıyor? Çünkü parti üyelerimiz bilinçlenip gerçek sosyalizmin kendi sınıf meseleleri olduğunu öğrendiklerinde, bugünkü mevcut yöneticilerin dâvanın adamı değil, sadece Milletvekili olma sevdasına düşmüş ve kendi çıkarlarından yana kişiler olduğunun farkına varacaklardır.

Genel seçimlerin yaklaştığı şu günlerde partimiz hâlâ kapalı tutulup bizlere çalışma imkânı verilmiyor. Bizler seçimlerde, Parlâmentoya aramızdan kendini sosyalizm doğrultusunda yetiştirmiş, aklı her konuya yeten işçi, köylü veya namuslu proleter sosyalist aydın kardeşimizi göndermek azmi içerisindeyiz. Gerçek sosyalizmin ancak işçinin ve köylünün öncülüğürde kurulan sosyalizm olduğunu biliyoruz. Dünyaca tanınan ve bilinen büyük sosyalist önderler bunun böyle olacağını kitaplar dolusu yazmışlardır. Bunun başka türlüsü düşünülemez.

Son olarak bizim teklifimizle parti binasında Hayrettin Abacı'nın da katıldığı bir toplantı tertip ettik. Kendilerine parti ve sosyalizmin adına birçok tekliflerde bulunduk, kabul edilmedi. Şöyle bir teklifte daha bulunduk: Sizin, emekçinin dâvasından yana bir aydın değil, Milletvekili olmak sevdasında bir kişi olduğunuz parti içinde ve dışında söyleniyor. Parti içindeki anlaşmazlığı ve sizin Milletvekili olmak için değil, sosyalist bir savaş içinde olduğunuzu kabul ettirmek için adaylığınızı koymayın. Seçimlere daha güçlü girmek istiyorsak, bu teklifimizi kabul edin. İşçi veya köylüden adayı tesbit edelim, hep beraber çalışalım, dedik. Fakat bu teklifimize de karşı çıkıldı. Böylece de gerçek niyetinin ne olduğunu ortaya iyiden iyiye koydu.

En son olarak Arguvan ve diğer ilçe örgütlerinde bir hayli partiye kaydı yapılmış üye kayıt belgelerini gizlice yukarıda adı geçen şahıs ve beraberindekiler esrarengiz bir şekilde ortadan kaldırdılar. Bunun hesabı mutlaka sorulacaktır. Henüz iyice bilmiyoruz, fakat öğreneceğiz ki, diğer ilçelerimizde de aynı çirkin oyunlar oynandı. Gaye açıkça ortada. Ön seçimlerde kendilerine oy vermiyecek partili arkadaşları bu şekilde partiden uzaklaştırmış oldular.

Arapgir, Pötürge, Hekimhan, Yeşilyurt ilçe yöneticileri sizlere sesleniyoruz ve çok iyi biliyoruz ki üye kayıt belgelerinde çok çirkin oyunlar oynandı. Sen meselelerden uzak kaldığın için, saflığından, temiz duygularından istifade ettiler ve seni yanılttılar. Vakit geçmiş değil, sen de bizlerin mücadelesine katıl ve bütün gerçekleri söyle, tarih hiçbir zaman onları affetmiyecektir. Türkiye'de sosyalizm tarihini sen ve ben temiz ellerimizle yaya-cağız.

Bundan kırk gün önce Malatya'da altı partili emekçi-köylü kardeşimiz A.P. iktidarının fukara Türk Ulusuna nasıl zulüm ettiklerini belirten bir bildiri yayınlamaktan tutuklandılar. Mevcut parti yöneticileri cezaevinde tutuklu bulunan devrimci kardeşlerimize sahiplik şöyle dursun, ziyaretlerine dahi gitmediler, çünkü sevinç içindeler. Çünkü onlar da bizim gibi düşünüyorlardı, bizimle beraber çalışıyorlardı. Ama bizler kardeşlerimizi yalnız bırakmadık. Malatya'dan, Ankara'dan sayısı yediyi bulan avukatlar tuttuk. Yardım kampanyası açtık. Onları cezaevinde mağdur etmemek için omuz omuza tam bir dayanışma kurmak için bütün gücümüzle çalışıyoruz. Bu vesile ile sizleri de yardım kampanyasına çağırıyoruz.

Bizler bu çaba içerisinde iken, onlar gittikleri köy ve ilçelerde dâvası için cezaevini dahi göze almış altı devrimci emekçi kardeşlerimize en çirkin yüz kızartıcı iftiraları rahatlıkla atabilmekten çekinmiyorlar. Onların tutuklanma olayını başka türlü anlatıyorlar.

Söyleyin kardeşler!.. Daha şimdiden biz emekçi - işçi ve köylülere ihanet içerisinde bulunan sözde aydın ve ona ortaklık edenleri aramızda nasıl barındırabiliriz? Vicdanımızı ve sosyalizmi karalıyarak Meclise bize ihanet için mi göndereceğiz?. Bu yanılgıya düşebilir miyiz?.

T.İ.P. ÜYESİ ARKADAŞ :

Önümüzdeki Ekim ayında genel seçimler var. T.İ.P.'nin ön seçimlerinde üye olarak sen de seçeceğin Milletvekili adayın için oy kullanacaksın.

ALDANMAYALIM :

T.İ.P.'nin oy pusulasının başından sonuna kadar kendisini yetiştirmiş, bilinçli Emekçi - İşçi - Köylü arkadaşlarımızla donatalım. Bu hepimizin görevidir. Bütün üyelerimizi uyaralım.

UNUTMA, GERÇEK SOSYALİZM ANCAK, İŞÇİNİN VE KÖYLÜNÜN ÖNCÜLÜĞÜ İLE KURULUR. SANA DEVRİMCİ SELÂMLAR...

Oportünistler proletarya saflarının bozguncusudur!

13. Sayfadan Devam

Boran makalesinde, «Emekçi halka (Anayasa hak ve hürriyetlerine sahip çık, onları kullan, toprak reformu için, tefeciliğin önlenmesi için tütün sorunu v.s. için mitingler düzenle, yürüyüşler yap) diyor.» «Halka verdiğimiz talkını önce bizler uygulamaya geçsek nasıl olur?» demektedir.

Hemen cevap verelim iyi olur! Yalnız siz oportünistler aranızda biraz daha tartışın; öyle karar verin. Ama millî demokratik devrim mücadelesi hızla kitlelere yayılmakta, güçlenmektedir. Proleter devrimciler bütün millî ve demokratik hareketlerin içinde ve önündedirler. Ve bu mücadelenin ilkeleri çoktan açıklanmıştır:

Sınıf bilinci, sınıf mücadelesi içinde gelişir.

«Emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemen ittifakına karşı aktif mütadele millî devrim hareketinin şiarıdır. Durgun olan, yaprağın kımıldamadığı, emperyalizmin sömürü çıkarının itirazsız döndüğü bir zeminde diyaloğlar, konuşmalarla halkı bilinçlendirme olanakları yoktur. Sınıf bilinci, sınıf mücadelesi içinde gelişir. Bütün millî sınıflarımıza anti-emperyalist bilinci kazandırmanın yolu, egemen ittifaka karşı, 1961 Anayasasının verdiği bütün demokratik hak ve hürriyetleri sonuna kadar kullanarak aktif mücadeleye girişmek, bu çatışma ile menfaat zıtlıklarını ortaya çıkarmak ve bütün millî sınıfların kendi menfaatlarının cephesinde birleşmesini sağlamaktır. Bütün ileri hareketleri desteklemek, hangi sloganlarla olursa olsun, toplumdaki bozukluklara karşı, daha iyi yaşama şartları için veya başkalara karşı demokratik taleplerle ortaya çıkan bütün hareketlere, siyasî bilince sahip olmasa da katılmak ve bu hareketleri doğru devrimci bilince ve mücadele çizgisine ulaştırmak...» (Dünya Türkiye ve Devrimci Mücadelemiz, Aydınlık, Sayı: 1, Sayfa: 29)

ÖRGÜTLENME ve PARTİ ANLAYIŞI HAKKINDA

Örgütlenme ve parti anlayışı hakkında Boran, makalesinde «sekiz yıllık, objektif şartların gerektirdiği genişlemesine bir büyüme ve memleket yüzüne yayılma aşamasından sonra sağlam örgütlenme ve eylem içinde eğitimin yanısıra, eyleme ilişkin ve eyleme dönük daha teorik eğitim sorununu parti önemle gündemine almak ve ana sorun olarak almak zorundadır, bugün.» demektedir.

Hemen aşağıda da:

«Bugün genellikle, sosyalizm için çalışmak bir «ek görev» gibi yapılmaktadır. Günün yirmidört saatinde sosyalizmi düşünmek ve sosyalizm için çalışmak; bir insanın hayatını biçimlendiren ve hayatına yön veren bir kural haline geldiği zaman, gerçekten sosyalist olur. Türkiye'de sosyalist hareketin bir talihsizliği, aydınlar ve emekçiler arasında bu nitelikte kadrolar örgütlenme ve politik mücadele eylemi içinde yeterince yetişmeden, hareketin birden yurt çapında yüzeysel genişlemesi olmuştur. Bu hızlı yayılma, örgütün ve örgüt kadrolarının sosyalist niteliğini gerçekleştirme açısından kontrol altında tutulamamıştır. Ve hâlâ da tutulmak gereği duyulmamaktadır.»

Açıkça görüldüğü gibi Boran metafizik bir örgütlenme anlayışı içindedir Emek gazetesi yazarı, «Yüzeysel genişleme» ile «Örgüt kadrolarının sosyalist niteliğini gerçekleştirme» mücadelesini sıraya bindirmiştir. Oysa yüzeysel yayılma ve kadroların yetiştirilmesi arasında diyalektik bir bağ vardır, ikisi birbirini karşılıklı etkiler. Behice Boran'ın yıllarca merkez yürütme kurulu üyeliği yaptığı TİP yönetimi «Örgüt kadrolarının yetiştirilmesi» görevini yerine getirmediği gibi, sosyalist eğtimi baltaladı. Boran, yayılma ve kadro yetiştirme görevlerini sıraya bindirerek, bu metafizik kafasiyle geçmişteki parti içi eğitime karşı çıkışlarını mazur göstermeye mi çalışıyor?

Boran bugünkü durumdan niçin yakınıyor? Niçin «talihsizlik» diyor bugünkü duruma? Bir talihsizlik varsa, o da TİP'i yıllarca oportünistlerin yönetmesidir. Ve bugün proleter devrimci kadrolar yetiştiyse, bu kadrolar, oportünizmle savaşarak ve oportünistlerin sosyalist eğitimi baltalamalarına rağmen, oportünist tahlilleri çürüterek ve devrimci eylemler içinde yetişti. Ve bugün bu kadroları yeterince olgun ve sayıca zayıf görüyorsak, proleter devrimcilerin az olduğundan söz ediyorsak, bunlar emperyalizmin vesayeti altındaki bir ülkede varlığı doğal olan oportünizmin devrimci mücadeleyi baltalaması nedeniyledir.

Boran bu kadar yıllık parti yöneticiliği sorumluluğunu sırtında taşıyarak, derinliğine örgütlenmeden söz ediyor. Ve bugüne kadar yapılmasını «genişleme» dönemiydi diye izah ediyor.

Bir sosyalist kendini temize çıkarmak için bu yollara başvurmaz. Objektif şartlar diye, kendi hatalarını örtmeye çabalamaz. Aksine sayısız deneylerle yalnız olduğu ortaya çıkan hatalardan ayrılır. Özeleştirisini açıkça herkes önünde yapar.

Nedir sosyalist örgütlenmenin esası? Boran'a göre önce; «bildiriler, demeçler, radyo konuşmaları ve Anadolu gezileriyle...»

Sonra; «eyleme dönük ve eyleme ilişkin daha teorik eğitim...»

«...Anayasa dışı hareketlere karşı, Anayasa hak ve hürriyetlerini kullanarak direnmek...» öyle mi?

Doğrusu bu mantığınıza diyecek yok sayın Boran! Sosyalist örgütlenme böyle mi olur? Bu mudur ilkeleri? Hayır. Bizim örgütlenmede temel ilkemiz şudur: «Devrimci mücadele içinde devrimci örgütlenme.»

Örgütlenme ve mücadele birbirine diyalektik olarak bağlıdır. Statik olarak örgütlenme devrimci örgütlenme değildir. Mücadeleye geniş kitleleri kazanmak için elbette devrimci öncü kadrolara ihtiyaç vardır. Ve bu öncü kadroları da işçi sınıfının devrimci ideolojisiyle techiz etmek esas görevdir.

Yoksa az teorik, daha teorik eğitim yapmak değildir esas olan. Boran bugün örgütlenme konusunda Aybar ve arkadaşlarını eleştirirken, samimî değildir. Kendisi bu söylediklerinin hangisini yapmıştır, yapmaktadır?

Ayrıca TİP'ni «İşçi sınıfı örgütü» olarak gösterirken hangi sınıf adına konuşuluyor. Küçük burjuva aldatmacalarıyla işçi sınıfı örgütlenemez. Ve proleter devrimcileri işçi sınıfı örgütü nedir, ne değildir bunu iyi bilirler. (Bkz. İdeolojik Birlik ve Örgüt, Aydınlık, sayı 10)

Eleştiri anlayışı üzerine:

«Tepkilere bakıyorum: Suçlayıcı bildiriler, demeçler, yazılar ötesine geçmiyor. Bir taraf, işbirliği, güçbirliği, feodal kalıntı ağalardan ve işbirlikçi sermayeden gayri bütün millî güçlerin birlikte mücadele edebiyatını dillerinden düşürmedikleri halde asıl mücadelelerini sel içindeki sosyalistlere karşı veriyor. Bu mücadeleyi fikir düzeyinde yapsalar neyse. Sol hareketlerde fikir m'icadelesi, hem de sert ve kesin mücadele olur ve bu sıhhat alametidir, meram sorunlara açıklık getirmek, Türkiye için en doğru yolu bulabilmek olursa. Ama öyle olmuyor. Tezyif ve tahrikler, iftira ve yalanlarla yürütülüyor bu kampanya. Ve sonuç güçbirliği değil, güçlerin bölünmesi dağılması oluyor, gericilerin ekmeğine yağ sürülüyor.»

Boran bu cümleleriyle proleter devrimcileri eleştirmektedir (!) Yıllarca parti içinde en ufak eleştirilere karşı «Beğenmiyen partiden gider, başka parti kurun» diyen Behice Boran bugün eleştiri üzerine nutuk çekecek.

Bir kere Boran özeleştirisini açıkça yapsın da; sonra eleştiri yapmaya hak kazansın. Hâlâ daha «başka parti kurun efendim» demektedir, Boran.

Partide;

- Demokratik yönetimi
- Bilimsel sosyalizmin eylem kılavuzu olarak kabul edilmesini
- Partide eğitimin yapılmasını
- Tek devrimci yol olan Millî Demokratik Devrim stratejisinin uygulanmasını isteyen partililere en ağır hücumları yaptınız.

Öyle ki strateji üzerinde tartışmalarda, bir yandan «bunlar burjuva devrimi yapmak istiyorlar» derken, öte yandan da «devrimle ihtilâli kastediyorlar» diyerek çok seviyeli eleştiriler yapıyordunuz.

«Yavuz hırsız ev sahibini bastırırmış.»

BORAN VE BÜTÜN OPORTÜNİSTLER, PROLETARYANIN DEVRİMCİ SAFLARININ VE MİLLÎ CEPHENİN BOZGUNCULARIDIR.

Her proleter devrimcisi şu gerçeği iyi kavramıştır: «Oportünizmle mücadele, emperyalizmle mücadeleden ayrılmaz.» Oportünizm etkisiz bırakılmadan emperyalizme karşı kesin zafer kazanılamaz. Devrimci kadrolar, oportünizmle var gücümüzle mücadele ederek kurulur. Devrimci hareket, içindeki sapmalardan, baltalayıcılardan, ayak bağlarından arınarak güçlenir. Kuvvet, kof ve içi boş, ilkesi olmayan birlikten doğmaz. Kuvvet, proleteryanın devrimci ideolojisi ve eylemi etrafında gerçekleştirilen devrimci birlikten doğar. Türkiye'de oportünizme karşı verilen mücadele proletaryanın devrimci örgütlenmesi içindir, proleter sosyalizmi saflarının çelikleşmesi içindir. Üç elma iki armut daha beş elma etmez. Sosyalistler ve oportünistler bir birlik oluşturamazlar. Aldatıcı birliklerin çürüklüğü mücadele içinde belli olur. Saflardaki bozguncular, dıştan bakanlar için, devrimci safları kalabalık gösterir. Ama gerçek: bozguncularla omuz omuza savaş yürütülemiyeceğidir. Sosyalist eğitime devrimci eyleme ve örgütlenmeye karşı çıkanlar, bunu baltalayanlar TİP'i yönetmeselerdi, bugün kadrolarımız, saflarımız daha güçlü olacak, birlik sağlam temeline ve devrimci ilkelere oturacaktı. Sosyalist eğitim düşmanlarına ve devrimci mücadeleyi baltalayanlara karşı amansız mücadele bunun için verilir. GÜÇLENMEK, ZARARLI UNSURLARDAN ARINIP GELİŞMEK İÇİN. Oportünizmle mücadele bunun için emperyalizmle mücadeleden ayrılmaz. Emperyalizmle mücadele düşmanı zayıflatmak içindir. Oportünizmle mücadele, devrimci hareketi güçlendirmek amacına yönelir. Düşmanı zayıflatmak ve devrimci safları güçlendirmek, ayni mücadelenin birbirinden ayrılmaz parçalarıdır.

Oportünizm, proletaryanın kendi ideolojisi etrafında örgütlenmesini, kadrolarını kurup geliştirmesini baltaladığı gibi, proletaryanın müttefikleriyle devrimci ilkeler temeline dayanan güçbirliğine gitmesini de baltalar. Bugün güçbirliği isteyen Boran'ın güçbirliği hareketine nasıl karşı çıktığını, bilinçsiz fakat iyi niyetli gençleri nasıl aldattığını unutmadık.

Bugün, proleter devrimcilere karşı hoşgörü ve tartışma yeni mi aklınıza geldi Behice Boran? Yoksa bu oportünizmin iflâsının belgesi mi? Ama bizim oportünizme karşı hoşgörümüz yoktur. Bizim ilkemiz: Mücadele içinde olan proleter devrimleri arasında devrimci ilkeler, strateji ve taktikler üzerinde sonuna kadar tartışma ve eleştiridir. Devrimciler arasındaki feragat ve arkadaşlık bağları bu tartışma ve eleştiriye, ayni mücadelenin eri olma esasına dayanır. Siz bu devrimci arkadaşlığı anlıyamaz ve duyamazsınız. Kariyeristler, sosyalist hareket içinde mevki hırsıyla yer kapmak isteyenler, bireyciler bu kardeşlik ve feragat havasını duyamaz.

TÜRK SOLU: Haftalık Gazete ● Sahibi: Şerif Tekben ● Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen ● İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Babıâli Cad. No. 29 İstanbul, Telefon: 27 39 61 ● Ankara Temsilciliği: Ahmet Say ● Dizgi—baskı: Son Saat Matbaası

İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel: 27 89 49 ● Anadolu Dağıtımı: GA - ME - DA ● Yıllık Abonesi: Yurt İçi 40 TL., Avrupa uçak: 80 TL., Amerika uçak: 170 TL. ● İlân: Santimi 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli (%50) indirimlidir.